

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 146 - 25 Kuruş

28 - Şubat - Çarşamba - 1951

ANNEM! ONUN İÇİN NE KADAR AĞLADIM. YÜZÜNÜ TAHAYYÜL ETMEK İÇİN NE KADAR DÜŞÜNDÜM. DEMEK YAŞIYOR HA? ÇABUK BENİ ONUN YANINA GÖTÜR

TABİİ GÖTÜRECEĞİM

ALLAHIM! FAKAT BEN BURADAN AYRILAMAM KI.. BEN BİR MAHKÜMÜM. BUNU UYUTMUŞTUM. ANNENE SEN YALNIZ GİDERSİN..

HAYIR PAVLDM.. BERABER GİDECEĞİZ.. ZATEN BİRBİRİMİZ. DEN ÇOK UZAK KALDIK..

54/1

ÖYLE AMA MAHKÜMIYETİMİN BİTMESİNE DAHA İKİ AY VAR

İSTE BUNUN İÇİN BEN DE SENİ BIRAKIP GİTMİYECE. ŞİM. BERABER BU ACI GÜNLERİ GEÇİRECEĞİZ. ANNEM NA. SİL? GENÇ Mİ.. GÜZEL Mİ?

MADENDEN ÇIKTILAR. MUHAFAZ HAYRETLERİ İÇİNDE KALDI..

NEREDEN SEN SAŞKINLIĞI BİRAKTA BİZİ MÜ. DÜRÜN YANI.. NA GÖTÜR..

BUNA İMKÂN YOK.. SENİN BURADA ÇALIŞMAN LÂZİM..

SEN BİZİ GÖTÜR. BENİ BUGÜNLÜK AFFEDECEKTİR. SENDE BİR GÜN GÜZEL BİR GEK ALACAK. SİN

.. HİKÂYESİMİZ BU KADAR MÜDÜR BEY. FRANSIZ CUMHUR BAŞKANINA AFFIM İÇİN BİR İSTİDA VERECEĞİM. BUNU SİZ DE TASVİP EDER MİSİNİZ?

EDİN NE OLUR MÜ. DÜR BEY.

BİR KADIN HA.. BU GÖRÜLMEMİŞ BİR SEY. DEMEK BEKÇİ VAZİ. FESİNİ YAPMA MIŞ..

146/1

NEDEN? ALİCENAPÇA BİR HAREKET YAPTI DIYE Mİ? GÖZ YUMUVE. RİN CANIM.. ONU CEZALANDIR. MAYIN.. GÖK YALVARDIM. DAYA. NAMADI. İÇERİ BIRAKTI.

54/2

AŞKINIZA HÖRMET ETTİĞİM İÇİN ONA DA GÖZ YUMARIM. SİZE ŞİMDİDEN BAŞARILAR DİLERİM.

TEŞEKKÜR EDERİM EFENDİM.

O SIRADA DIŞARIDA BİR GÜRÜLTÜ OLDU..

KİM O?

BEN BAKAYIM MÜDÜR BEY.

STELLA! NE AĞLIYORSUN?

ARTIK BENİ BURADAN GÖTÜRMEYE. CEKSİNİZ. BENİM İÇİN AR. TIK HERŞEY BİTTİ.

SUSS. BABAN DUYACAK.. BU. NUN İÇİN ŞİMDİDEN....

ARTIK BENİ DÜŞÜNE. MEZSİNİZ.. BENİ BURADA. BIRAKIP GİDE. CEKSİNİZ.

EĞER AFFEDİLECEK OLUR. SANI..

NE AFFI?

PAVLO ANLATTI.

ANLADIN MI? SON SÖZ CUMHUR BAŞ. KANINA KALDI

YANI AFFINIZ TASTIK EDİLİN. CE BİRDENBİRE GİDECEKSİNİZ DEMEK?

146/2

ARKASI VAR

Alfred'in karısı, esmer bir delikanlıyla yanındaki masaya oturdu.

Sır saklamak öteden beri hoşuma gitmez. Herhangi birinin sırrına ortak olduğum zamanlar üzerimde bir yük varmış ve nereye gidersem onu hep taşıyormuşum sanırım ve bu yükü başkalarıyla paylaşmaktan sonsuz bir ferahlık duyarım.

Bu yüzden, küçük bir çocuk olduğumuz çağlarda kardeşim bütün kabahatlerinden ötürü ceza yedi. Çünkü benim sır saklamayı sevmemek huyuma mukabil onun, yaptıklarını anlatarak övünmeyi seven bir tabiatı vardı. Zamanla, her anlattığının benim kanalımla babama ulaştığını göre göre bu işe bir hal çaresi aramağa başladı. Netice olarak, yaptıklarını bana anlatmamak elinden gelmiyeceğine göre, cezayı müstelzim hareketlerde bulunmamak daha kolayına geldi. Bu şekilde kardeşim, fevkalâde dürüst karakterli ve nadir raslanan insanlardan biri oldu.

Ama dostum Alfred'in karısı küçüklüğünde bizim mektepte okumamış, dolayısıyla tarafımdan sıkı bir terbiye sistemine tâbi tutulmamıştı. Birtakım kusurları olacağı muhakkaktı. Ama doğrusu yine de, gözümle görmeden evvel, hakkında söylenenlerin hiçbirine inanmadım.

Karısı Alfred'i siyah saçlı, uzun boylu ve yakışıklı bir delikanlıyla aldatıyor, demişlerdi. Bunu diyen kimse kadınla âşığını «Doğan Ay» gazinosunda gördüğünü de ilâve etmişti.

Alfred'i çok severdim. Onun hesabına üzülmeye başlamazdan evvel, karısı aleyhine söylenenlerin doğru olduğunu tesbit etmem lâzımdı.

Büyük bir fedakârlığa katlana-

Kartalın Oğlu

Büyük resimli macera ve aşk romanına 148 inci sayıda başlıyoruz!

Alfred'le Karısı

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

rak tam bir hafta saat üçle altı bekledim. İnsanı kapıdan girenlere göstermemek vazifesini başarmakla beraber, insana da etrafını pek

göstermeyen bir gazetenin ardından masaların tarassudu pek zor oluyordu.

Maamafih haftanın sonunda mükâfatımı buldum. Alfred'in karısı, dedikleri gibi esmer bir delikanlıyla tam yanımdaki masaya oturdu ve onun aleyhine topladığım deliller sadece gördüklerime inhisar etmeyip araya kulaklarımın duyduğu da karıştı.

Artık yükümü almıştım. Şimdi yapacağım şey bu yükü sevgili arkadaşım Alfred'e devretmekten ibaretti.

Evlerine damlamağa başladım ve nihayet dostumla yalnız kalmak fırsatını bulabildim.

Bir yakın arkadaşına, benim Alfred'e diyeceğim lâfları söylemek mecburiyetinde kalmış olanlardan başka hiç kimse, o an ne kadar müşkül bir mevkie girmiş olduğumu takdir edemez. Onun için, Alfred'in vaziyeti bildiğini sanıyormuş gibi numara yapmağa başladım:

— Azizim birkaç zamandan beri üzerinde bulunan elemli hal gözümünden kaçmadı, dedim. Ve başına gelen felâketi duyduğum zaman ben de en az senin kadar üzülüm.

Hayretle yüzüme bakıp:

— Ne felâketi? diye sordu. Hiçbir zaman kendimi şimdiki kadar mesut hissetmemiştim.

Bu cevap beni epey şaşkın bir hale soktu. Yoksa Alfred, karılarının bu gibi maceralarına müsamaha gösteren erkeklerden miydi?

— Bak Alfred! dedim Herhalde, arkadaşlarının nazarındaki kıymetini sıfıra indirip sana mevkiini kaybettirecek olan bu gibi bir vaziyet karşısında hiçbir tedbir almadan duramazsın.

— Tedbir almama lüzum olduğunu şimdiye kadar hissetmemiştim. Zira metresim olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Senin de nereden öğrenmiş olduğunu bir türlü anlıyamıyorum... Mesut olmamın sebebi, karım Georgette bir ay için annesinin yanına gittiği zaman sevdiğim kadınla daha çok buluşabilmek ümidimdir... Ağzını sıkı tutacağını ümit ederim. Zira karılarım en sadığı olan Georgette'nin bunu öğrenip üzülmelerini istemiyorum.

Şaşkınlık içinde, kimseye bir şey söylememeyi ona vaadettim.

Kektu-Fulaların SIRRI

Yazan: Charles Jeune
Çeviren: Feriha Demiray

Orta Afrika'nın balta girmemiş ormanlarının vahşi güzellikleri arasında, harpçi bir kavim olan Ula-Meme'ler yaşırdı. Ula-Meme kabilesine mensup insanların hepsi hakiki birer devdi. İçlerinde boyu iki buçuk metreden ufak olan pek azdı.

Cenkçi bir kavim olduklarına yuvarıda işaret ettiğimiz Ula-Meme'ler, yedi göbek evvelinden beri, ormanın diğer bir kısmında oturan Kektu-Fula'larla harp halinde bulunuyorlardı. Kektu'lar, evvelkilerin aksine olarak cüce sayılacak kadar kısa boyluydular. En uzununun boyu bir yirmiyi geçmez ve dünya yüzünde mümkün olduğu kadar az yer kaplamak şiarları olduğundan kafalarını da kabak yapıları.

Boylarının kısılgına rağmen Kektu-Fula'lar yedi göbek öteden beri yapılan muharebelerin hepsinden muzaffer çıkmışlardı. Yağmur mevsimi biter bitmez yapılan son savaş da tabii olarak buna istisna teşkil etmedi.

Mağlûbiyetin acısı yüreğine çöken Ula-Meme başkanı derhal âli meclisi içtimaa davet etti ve bu toplantıda, Kektu-Fula'ların galibiyetindeki esrarı çözmek için onlara bir elçi göndermeğe karar verdiler. Bu işe memur e-

dilen, başkanın oğlu Cucu idi.

Cucu beş gün müddetle durmadan koşarak Kektu-Fula'ların köyüne vardı. Onu ilk karşılayan bir ok yağmuru oldu; ama elindeki beyaz bayrağı sallayınca Kektu'lar okun arkasını kestiler. Cucu başkanın huzuruna çıkarak:

— Sayın başkan, dedi. Sizden kabilem namına bir şey sormağa geldim... Nasıl olup da, senelerden beri bu ufak boyunuzla, biz koca Ula-Meme'leri mağlûp ettiğinizi merak ediyoruz.

Başkan biraz düşündükten sonra elini, üstü dikenle kaplı bir ağac kütüğünün üzerine koydu ve Cucu'ya:

— Bütün kuvvetinle elime vur, dedi.

Cucu etrafına bir kere endişeyle bakındı, sonra başkan "Vur!" dediğine göre vurmakta bir mahzur görmedi ve koca yumruğunu hızla indirdi. Ama bu sırada başkan elini çekivermişti. Cucu'nun hızla inen yumruğu kütüğün üzerine isabet edip hurdaş oldu.

Başkan:

— Kabilene söyle, dedi. İşte biz size bunun için galip geliyoruz.

O gece Kektu-Fula'ların misafiri olan Cucu ertesi sabah yine yola düzüldü ve beş gün beş gece koşuktan sonra akşam üzeri babasının köyüne vasil oldu.

Başkan oğluna sordu:

— Nasıl, Kektu-Fula'ların sırrını öğrenebildin mi bari?

Cucu:

— Öğrendim, diye cevap verdi.

— Neymiş?

— Şimdi öğrenirsiniz.

Cucu etrafına bakındı ve bir kütük aradı, Fakat yakında elverişli bir ağaç parçası yoktu.

Çaresizlik içinde kalan Cucu ellerini yüzüne yapıştırdı, başını babasına yaklaştırmak:

— Baba ellerimin üzerine bütün gücünle bir yumruk indir! dedi.

Başkan hiç tereddüt etmeden yumruğunu savurdu. Cucu tam zamanında elini kaçırdığı için darbeyi suratının ortalık yerine yedi ve yere yıkıldı.

Ula-Meme'ler hiçbir zaman Kektu-Fula'ların sırrını öğrenemediler. Çünkü Cucu bir daha yattığı yerden kalkamamıştı.

SIYAH PELEERİNLİ ADAM

YAZANI
RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 22

Don Pedro ona baktı. Rahibin yazılarını hatırlamıştı. Her şey gözlerinin önünde vuzuh kesbetti. O anda sevdiği kadın uğrunda hayatını bile vermekten çekinmeyecek bir insan hali almıştı. Dinsizlikle itham edilen bu kadının ne gibi muamelelere maruz kalacağını biliyordu. Onu bir an gözlerinin önünden kaybetmeğe tahammülü yoktu. Sahile çıkmak üzere hazırlanmış ve giyinmiş olduğu için kılıcını tutup ateş saçan gözleriyle, rahibin yumuşak, melankolik gözlerine bakarak dişlerinin arasından:

— Hemen gemiyi terkedin, diye söylendi. Sizi denize dökmeden evvel, bu ayak takımını da alarak, defolun.

Rahip sakin bir sesle:

— Çok asabisiniz, dedi. Kızgınlıkla söylediğiniz bu sözleri unuttuyorum. Yalnız bu mütereddiyi korumakla düşeceğiniz hata için size bir defa daha ihtar ediyorum. Vazifemize müdahale etmeyin...

— İhtar mı? Ben sana ihtar edeyim ki tabiatının bütün uysallığı bile seni elimden kurtaramaz...

Sonra yüksek sesle:

— Don Diego diye bağırdı...

Don Diego göründü. Sapsarı olmuştu. Titriyerek Don Pedro'nun emirlerini dinledi. İçeride tüfek ve gemide eli silâh tutan bir sürü adam vardı. Hemen bu ayak takımını yok etmelilerdi.

Don Diego tereddüt ediyordu. Velinimetine karşı çok büyük bir şükran borcu vardı. Fakat asilzadelere, hattâ krallığa bile hükmeden kiliseye olan bağlılığı daha büyüktü. Denizcileri bile bir korku almıştı. Kral hariç hiç kimsenin emri ile böyle bir işe parmaklarını bile sürmezlerdi. Buna rağmen Frey Luis onlara kat'î bir ihtar ver-

Don Pedro, kılıcını sıyırıp, genç kıza dehlize itti.

dikten sonra maiyetindekilere, ne gibi bir mukavemet görürlerse gör-

sünler kadını almalarını söyledi.

Adamlar tekrar ilerlediler. Don Pedro, Margaret'i arkasındaki dehlizin içine iterek kendisi ağzı tuttu. Genç kadın çok şaşmıştı. Vaziyeti iyice kavrayamamakla beraber, rahibin yüzünde ve hallerindeki ifade ona hiç te dost görünmüyordu. Dostunu, düşmanını tefrik edemez bir haldeydi. Rahibin emri ile ilerliyen, beyaz haç işlemeli siyah elbiseli bu adamlara da hiç itimat edememişti.

Don Pedro şimşek gibi bir hızla kılıcını çekerken, sol eliyle de hançerini sıyırdı.

Rahip:

— Mukaddesata tecavüz, diye bağırdı.

Don Pedro da, çekilen kılıcın önünde haddi zatında duraklayan yoldaçılara:

— Durun, diye mukabele etti.

Fakat onlar sadece kılıçlarını çekmek için durmuşlardı. Ondan sonra tekrar yürümeye başladılar. Bir taraftan da herhangi bir düşüşe sebebiyet vermemesini, aksi halde ne gibi cezalara çarpılacağını Don Pedro'ya hatırlatıyorlardı.

Don Pedro kendilerine gayet alaylı cevaplar verdi. Tekrar Don Diego ve gemicilere kendi tarafına geçmelerini emretti. Onlar yerlerinden kımıldamayınca da köpekler diye onlara küfredmeğe başladı. Sonra sırtını Margaret'in bembeyaz bir yüzle durduğu dehlizin ağzına vererek vaziyet aldı. Gayet alaycı bir sesle eğer tahayyül ettikleri cennete, yahut Frey Luis'in bahsettiği cehenneme gitmek istiyorlarsa, kılıcı ile bir seyahat yapmalarını

söylüyordu. Bir müddet daha adamlar bu tahkir ve alaya tahammül ettikten sonra Don Pedro'nun üstüne atıldılar.

Fakat daha hepsi birden çullanmağı fırsat bulup onu güverteye çökerterek kımıldıyamıyacak bir halde bağlayınca kadar Don Pedro hançerini birinin boğazına sapladı, kılıcı ile de diğerinin barsaklarını deşti...

Don Pedro tamamen tehlikesiz bir hale gelince bu sefer dikkatlerini bütün bu hâdiselere sebep olan mütereddi kadına diktiler. Genç kız dimdik karşılarında duruyordu. Omuzlarından tuttular. Margaret, eğer itiraz ederse kendisini sürükliye sürükliye götüreceklerini anlamıştı. Onun için hiç mukavemet etmeden ilerledi. Frey Luis'in yanına gelince:

— Ne oluyor? diye sordu. Size itimat eden, sizin merhametinize sığınan bir kadına böyle mi muamele edecektiniz? Beni böyle mi muhafaza edecektiniz?

— Hemşire yanıyorsunuz. Mütereddi, Allahsız vatanınız için mesele başka. Fakat bu zehir sizin içinize işlemiş. Benimle gelin bu zehirlerden temizlenip pirü pâk olacaksınız. Korkmayın hemşire... Size ebedi hayatı vereceğiz...

Bütün bu olanlar rahibin merhametle bakan gözleri, ikisi kendi yanında, ikisi de kısıvrak bağlı, elbisesi beline kadar yırtılmış Don Pedro'nun yanında duran vakar içinde yaralarını bastırmağa çalışan sakallı, iri yarı adamlar, ön plânda korku içinde bekleyen denizciler, gemi, Santander'in uzaktan görünüşü, sabah güneşi içinde pırıl, pırıl yanan bir saray, her şey, her şey genç kıza son derece garip ve hayal gibi geliyordu...

Burası dünyanın cenneti, efsaneler diyarı, İspanya idi...

XVII

Mukaddes Daire

Frey Luis o sabah (Demoiselle) e dönmekten evvel Santander'deki (Mukaddes Daire) de her türlü tertibat alınmış bulunuyordu. Çünkü sahile çıkar çıkmaz, mızraklı birtakım adamlar ile at ve katır koşulu bir teskere buldular. Onları bekliyorlardı. Hiç vakit geçirmeden sahile toplanan kalabalık bir meraklı yığınının, enkizisyon memurlarının orada bulunmasından dolayı mütecessis nazarları altında Lady Margaret teskereye bindirildi. Don Pedro iki muhafızın yanına ata, rahip katıra, on iki kişiyi bulan diğerleri de atlara bindiler. Kafile yola düzeldi.

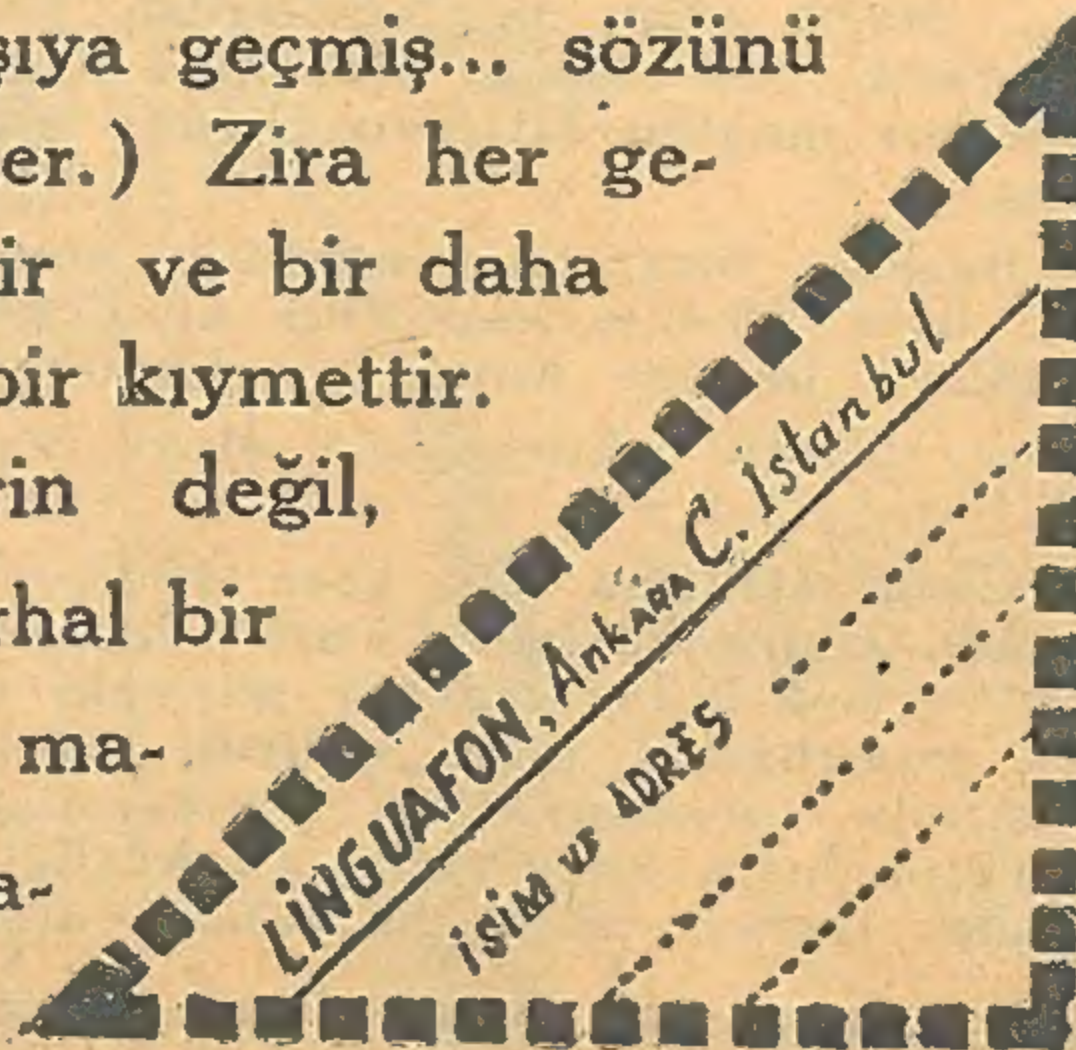
Don Pedro Oviedo'da oturduğu için kendisi ve onu teshir etmek ile suçlandırılan bu kadının muhakeme edilmesi için Oviedo'ya gönderilmeleri tensip edilmişti. Krallığa ait olanlar hariç memleketin her şeyi (Mukaddes daire) nin emri altında idi. Menzillerde sık, sık hayvan değiştirerek sağında Okyanusun uzandığı, solda dağların yükseldiği bir yolda gidiyorlardı. Santander'den Ekimin beşinde sabahleyin ayrılmışlardı. Aynı gün Sir Gervase Crosby ve Sir Oliver Tressillion da (Dünya Güllü) ile denize açılıyorlardı. Kafile üç günden az bir zamanda yüz

(Arkası 14. sayfada)

Kararsızlık...

Birçok muhataplarımız fikirlerimizi tamamen benimsemekte, kolay ve pratik LINGUAFON metodumuzla İngilizce veya Fransızca öğrenmeğe niyetlenmekte, fakat derse başlama tarihini şu veya bu sebeple mütemadiyen geriye atmaktadırlar.. Kararsızlık iyi şey değildir.. (Akıllı düşününceye kadar deli karşıya geçmiş... sözünü atalarımız boş yere söylemediler.) Zira her geçen gün zararımıza işlemektedir ve bir daha geri gelmeyecek kaybolmuş bir kıymettir. Muvaffakiyet artık bekliyenlerin değil, harekete geçenlerin kânıdır. Derhal bir broşür istiyerek metodumuzun mahiyetini ve taksitli ödeme şartlarını öğreniniz.

NAT PINKERTON

BURADA DA YOK

NAT.. NAT..

74

NE GÜZEL KÜRK.

HELE SIRTINA GEÇİREYİM

NE GÜZEL NE YUMUŞAK BİRAZ GİYSEM NE ÇIKAR..

AMA BU SEFER KAREN BENİ HİÇ AF ETMEZ.. BU DÜPEDÜZ HİRSİZLİK OLUR..

ÇIKARIP YE RİNE BİRA KAYMI BARI.

YAZIK.. NE DE YUMUŞAK.. GİYEYİM CANIM.

BİRAZ FAZLACA KAÇIRMIŞ.. ÇOCUKLAR YAVAŞ OLSUN BİR YERİ ACIMA SIN. ARABASINA KOYUN

BEN GİDİP ARABAMI HAZIR EDİN. CEYE KADAR SENDE GİT KÜRKÜNÜ GİY

PE Kİ TÜY PARMAK

HAYRET.. KÜRKÜM YOK.. ŞİMDİ BURAYA BIRAKMIŞTİM

KÜRKÜM YOK.. HER TARAFAI ALTÜST ETTİM BULAMADIM

NEYE GEÇ KALDIN..?

ŞİMDİ KÜRKÜN SİRASI MI? BENİM PARDESÜMÜ GEÇİR SIRTINA YÜRÜ.

ASIL MESELE BU YA..

ÇALDIĞIN ZÜMRÜTLER KÜRKÜN CEBİNDE İDİ.

ARKASI VAR

Nail'in derdi

Yazan: M. YAMAN

Nail, kompartimana girer girmez, köşede, pencerenin önünde oturan pek genç ve bebek gibi güzel bir kadın:

— Buyurun, dedi. Buyurun. Ve yanında yer gösterdi. Nail bu bebek kadını tanımıyordu. Hemen kızarmış ve nezaketle yanına işmişti. Kadın tatlı ve baygın bir sesle sordu:

— Tren tam dokuzda kalkıyor, değil mi? Saatiniz kaç? Aman ne de çıtı pıtı konuşuyordu. Nail yutkundu:

— Dokuza on var. — Katarda restoran var mı? — Evet. — Lütfen gazeteyi.

Nail gazetesini uzattı. Kadın okumağa başladı. Nail çıldıracaktı. Hiç tanımadığı bu güzel mahlûk kendisine niçin böyle iltifat ediyor, sualler soruyor?

— Affedersiniz, acaba nereden tanıyorsunuz, diye soracaktı.

Kadın ondan önce davrandı ve teklifsizce:

— Bavulu şuraya koymuştum, dedi. En üstte süveterim var. Aliver kuzum.

Nail davrandı. Uzanıp bavulu indirdi. Titreyen elleriyle açıp ye-

şil renkli bir süveter çıkarttı. Bavulun içinde ne cici kadın eşyaları vardı daha!

Kadın teşekkür bile etmeden süveteri omuzlarına koydu ve gazetesini okumağa devam etti.

Karşıda, iri kıyım, kalın bilekli, taşralı kıyafetli bir adam oturuyordu. Kadına kaçamak bakışlar fırlatıyor, güzel bacaklarına, ufak ayaklarına bakmak için bahaneler buluyordu.

Çıldıracak dereceye gelen Nail yeni bir sualle karşılaştı:

— Hava serin değil mi? — Evet, epeyce serin.

— Çocuğu alsaydık daha iyi olurdu değil mi? Keşke bırakmasaydık. Şimdiye kadar bizden hiç ayrılmamıştı. Sana da fazla düşkün.

Acaba bu kadın Naili kocası mı zannediyor? Genç adam helecanndan tikanacak hale gelmişti. Fakat o bir aralık başını çevirip iyice baktı. Hiç yadırgamadan konuştu:

— Annene hemen telgraf çekelim. Merak eder kadıncağız. Zaten hasta.

— Vah vah, nedir hastalığı? Güzel mahlûk hemen tersledi:

— Bir de soruyorsun? Biraz da senin geçimsizliğin yüzünden. Bana yaptığın hakaret yetişir sade. Nail boğulur gibi oldu:

— Ben mi? Fakat ben hiç... — Hadi, hadi, yolda olsun canını sıkma.

Allah Allah. Kız mıdır, kadın mıdır ne ise deli mi bu? Fakat ne eller, ne güzel yüz, hele ne körpe vücut.

Nail tam bir söz söylemeğe hazırlanırken o daha evvel başlıyor-

du. Tren kalktı. Kartal, Pendik, Tuzla, Gebze derken İzmirde vardılar. Nail dikkat etti. Kadının bileti Ankaraya kadar. Ne güzel tesadüf, o da Ankaraya gidiyordu. Kadının biletine dikkat etmişti. Gece epeyce ilerlemişti. Tenha olan kompartimanda üç kişiydiler. Kadının gazetesini hep karşıdaki adamla arasında bir perde gibi tutarak o-

kuyor on, on beş dakikada bir konuşuyordu:

— Benim canım bir şey istemiyor. Zaten her yola çıkışta böyle olurum.

— Ben de öyle. — Hadi oradan. Bilâkis istahın açılır. Durmadan abur cubur yersin. Bugün nedense hem çenen duruyor, hem de miden.

— Hanım efendi, çok rica ederim.

Genç ve güzel kadın parladı:

— Yoooo, sahte nezakete lüzum yok. Hem her türlü hareketi reva görürsün, hem de alay. Şimdi Ankaraya varınca ne yapacağımızı düşün. Ev tutmadık. Tanıdık ta yok.

— Sey, otele gideriz. Olur mu? — Başka çare yok ki zaten.

Nüfus kâğıdın yanında mı?

— Tabii.

— İnanmam, göster.

Nail nüfus kâğıdını çıkartıp uzattı. Kadın ilk sahifeyi açıp baktı ve:

— Bana bak Nail, dedi. Artık müseyyipliği bırak ta şu nüfus kâğıdını (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun

BÜYÜK ROMANI

43

KAÇMAMA LI.. YAK. MALONU. BURADAN GECE GİNE E MIN MİSİN? EVET. HENÜZ MEMLEKETTE MİSİN?

DİKKAT.. ORMANDA GİZLENMİŞ OLAN İNSANLAR BİRDEN DİKKAT KESİLDİLER. BİR ARABA Sİ DUYMUŞLARDI.

İŞTE! İLERİDE YOLDA ONİKİ ATLININ ORTASINDA BİR ARABA YOLUN ŞUKURLARINA BATA ÇIKI İLERLİYORDU.

YASA. SİRAL. BİR DÖNEMECİ DÖNÜN. CE ARABA İYİCE GÖRÜNDÜ. YÜZ SİLÂH BİRDEN PATLADI.

BÜ GİYDİN DEĞİL BİR MERDİVENMİŞ TOZ DUMAN YATISINCA ARABANIN YANINA GİTTİLER. ATILAR KAÇMIŞTI. BU SİLÂHLİ İNSANLAR ARABANIN İÇİNDEKİNİ...

... GİYDİN SANAN VE BÖŞÜNA KAN DÖKÜLMEMESİNİ İSTEYEN KÖYLÜLERDİ.

BU SIRADA ÇOCUKLARINI KAYBEDEN ANA UZAKTAN TURGŞA-TOSUNU GÖRDÜ. İÇİ TİTRİYORDU.

BU SIRADA ŞATONUN İÇİN. DEKİLER İKİNCİ KATTA TOPLANMIŞLARDI. BİR TOP SESİ İŞİTİLDİ. DEMEK GAUVAIN'IN HÜCUMUNA YARIM SAAT VARDI.

4500 KİŞİLER. BİRŞEY YAPA. MAYIZ DİŞARI FİRMİYALINA. İMANUS HÜCUM EDENLERİ SEYREDİYORDU. LANTONAK ATEŞ AÇMAMASI İÇİN EMİR VERMİŞTİ.

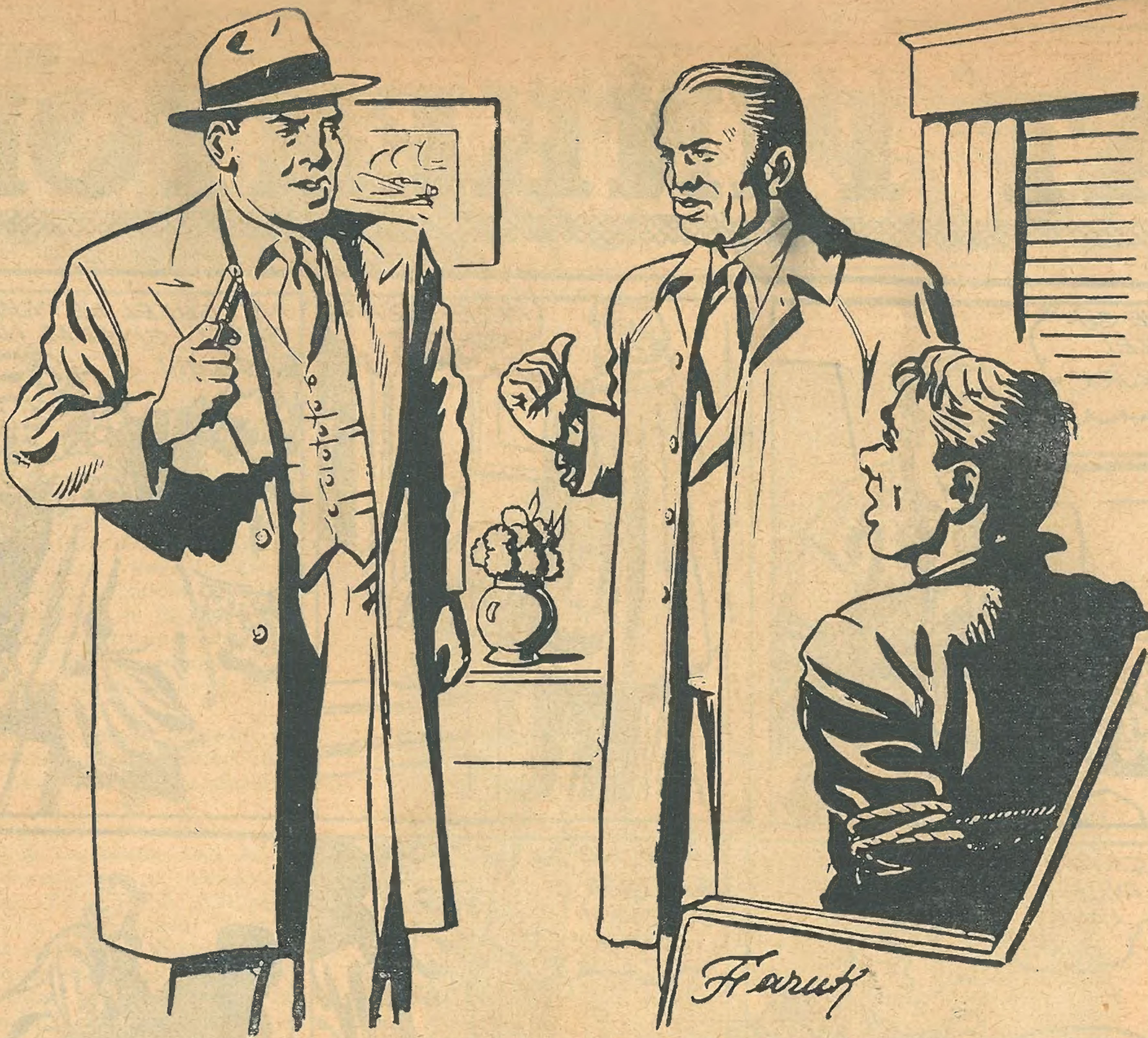
GAUVAIN'DE BERİ YANDA EMİRLER VERİYOR. ŞATODAN ÇIKMAZLARSA HİÇ TOP ATEŞİ YAPILMAMASINI TENBİH EDİYORDU.

OH ÇOK ŞÜKÜR KOMUTANIM.. MERDİVEN GE LİYOR. NE?! HENÜZ GELMEDİ MİYDİ?

GEŞAN MERDİVENİN NEYE BİR TÜRLÜ ELE GEÇMEDİĞİNİ ANLIYAMİYORDU. 145 ARKASI VAR.

«Şimdi sen içeriki odaya geç!»

K uğu Tayyareleri Limited Şirketi mühendislerinden Jimmy Gerridge birdenbire elindeki kalemi masanın üzerine fırlatarak sevinçle haykırdı ve karısına sarılıp odanın içinde fırl fırl dönme-ye başladı.

Bir yandan da: «Buldun! diye bağııyordu. Nihayet bulabildim!»

Madge kulaklarını tıkayarak: «Allah aşkına yavaş ol, Jimmy, dedi. Gürültüyü bırak da neyi bulduğunu bana da anlat, bakalım.»

«Neyi olacak onu. Yani günlerdenberi üstünde çalıştığım F X 2 motörünü!» Ve masadaki kitaplardan birkaçını havaya savurduktan sonra sordu: «Gene dansedelim mi, sevgilim?»

«Deli çocuk.»

«Dinle karıcığım. Bu icadım gökyüzünü, binlerce ölüm saçan devin doldurması demek olacak ve bunlar saatte tam sekiz yüz kilometre yaparak Rus tayyarelerini mezarlarına kadar takip edebilecekler...»

Karısı dudak bükerek: «Acaba?» dedi.

«Bana inanabilirsin, Madge.»

Bu işlerden biraz anlayan kadın: «Fakat buluşun henüz kâğıt üzerinde ve proje halinde, diye itiraz etti. Bakalım havada da...»

Jimmy: «Evet, karıcığım, diye sözünü kesti. Tayyarelerim havada da aynı şeyi yapabilecekler. Hesapları yaparken bunu nazarı itibara almazsam mühendisliğimin ne kıymeti kalır?»

Sonra üstünde proenin aslı çizili kâğıdı uzun bir zarfa koyup, zarfı da mühürlüyerek yazıhanesinin çekmecesine kilitledi.

«Şimdi sıra bu başarımızı kutlamaya geldi, karıcığım, dedi. Haydi en iyi tuvaletini giy de, seni biraz gezdireyim.»

Bu sırada Nobby Clark dışarıda, alçak çalılardan arkasına saklanmış, siyah perdenin arasından sızan incecik ışığı gözetliyerek, karartmanın hırsızlar için ne büyük bir nânet olduğunu düşünüyordu. Zira evin kapısından en çok dört metre uzakta olduğu halde,

bulunduğu tarafa bakan birinin bir çalı kümesinden başka hiçbir şey göremeyeceği muhakkaktı.

Bütün gününü bu küçük köşk hakkında bilgi edinmekle geçiren Nobby, cep defterine de sahibinin ismini, mesleğini, gelirini, evdeki odaların sayısını ve bunların ne maksatla kullanıldıklarını dikkatle not etmiş ve içeriye girebildiği takdirde eli boş dönmiyeceğine kanaat getirerek, karanlık basar basmaz oraya gizlenip, evin yarım saatcik olsun boş kalması için Allah'a yalvarmağa başlamıştı.

Birdenbire odadaki ışığın söndüğünü görerek yüreği hop etti. Biraz sonra da kapı açıldı ve kulağına kalınlı ince sesler çaldı.

Bir kadın: «Oddenino'ya mı gideceğiz, Jimmy?» diyordu.

«Hayır, sevgilim. Bu akşam biraz değişiklik lâzım. Ritz'e ne dersin?»

«Sen nasıl istersen, kocacığım.» Nobby, «Nerede yemek yiyeceklerini kararlaştırıyorlar, galiba, diye düşündü. Allahın talihli kulu-yum vesselâm.»

Ve garaj tarafından gelen bazı sesler işitince de otomobili çıkarmakta olduklarını anladı. Artık içeride istediği kadar kalabilir ve mutfakta canının çektiği bir şeyler bulursa rahat rahat karnını bile doyurabilirdi. Dört ayağının üstüne düşmüştü gene...

Otomobil hareket etti ve motörün sesi birkaç saniye sonra duyulmaz oldu. Nobby de etrafı büyük bir dikkatle dinliyerek ayaklarının ucuna basa basa mutfağın penceresine yaklaştı.

Beş dakika sonra pencere çit bile çıkarmadan açılmış ve Nobby elinde torbası olduğu halde içeri dalmıştı. Cep fenerini yakmasıyla nefis bir koyun budunun kendisine hoş geldin demesi bir oldu. Nobby odaları dolaştıktan sonra dönüştü

onun hakkında da bir şeyler düşünmeye karar vererek ilerledi.

Sofadaki küçük bir masanın üzerinde iki tane fildişi heykel duruyordu.

Usta hırsız, eskici dostunun gözlerinin, bunları görünce nasıl yerlerinden uğrarcasına açılacağını tasavvur edip gülümsedi ve ikisini de torbaya indirdi. Görünürde, duvarlardaki birkaç tayyare resmin-den başka işe yarar hiçbir şey yoktu. Merdivenlere yönelerek üst kata çıkmaya başladı.

Çalışma odasındaki sedef kakmalı yazıhanenin bütün çekmecerinin kilitli olduğunu görünce hiddetle homurdandı. Onunla uğraşmayı sonraya bırakarak hemen bitişikteki salona geçti ve gözüne kestirdiği her şeyi büyük bir hırsla torbasına tıkıştırmağa başladı. Altın saplı kıymetli bir avcı bıçağı, plâtin zemin üzerine elmas işleneli tarihi bir kol saati, ucuna kocaman bir zümrüt asılmış altın bir zincir ve yükte hafif pahada ağır daha bir sürü şey Nobby Clark'ın büyücek meşin torbasını bir hayli şişirdiler. Altın bir sigara tabakasını da tam onların arasına katmak üzereyken, üstüne, «Madge'den Jimmi'ye, sözünün kazılmış olduğunu görerek hemen vaz geçti. Gerçi o namuslu insanların nazarında adı bir hırsızdı ama, hâtilaralara hürmet etmesini de gayet iyi bilirdi. Bir sigara yakarak yazıhanenin yanına döndü ve cebinden çıkardığı küt kenarlı, uçları kıvrık, uzunca bir âleti, büyük çekmecenin kilidine sokup ustaca kımıldatmağa başladı. Fakat talihi yüzüne bu kadar gülme-yi kâfi görmüş olacaktı ki pili bilmek üzere olan fenerinin ışığı da gittikçe azalıyordu. Tam o sırada kilit açıldı. Nobby en üstte duran büyük bir zarfı bir kenara fırlatarak çekmecenin kendisine pek te faydalı ola-

cağını tahmin etmediği -muntevi-yatını karıştırmak üzere eğilirken, gözüne şöminenin üzerinde duran yeşil mermerden yapılmış bir fil ilişti ve birdenbire feneri de söndü-verdi. Akıl bu kıymetli bibloya takılan Nobby onu almadan evi terketmemeye karar verdi. Fakat odanın içi öylesine karanlıktı ki bir adım ilerisini bile görmek imkânsızdı. El yordamıyla ilerliyerek perdeleri sıkıca kapadı ve kolunu duvardaki parlak elektrik düğmesine uzattı. Oda bir anda göz kamaştırıcı bir aydınlığa boğuldu ve aynı zamanda sert bir ses işiten Nobby, olduğu yerde dona kaldı.

«Ellerini yukarı kaldır ve kımıldama!»

Karşıdaki kapının aralığından da kocaman bir otomatik tabancanın simsiyah namlusu içeriye doğru uzanmaktaydı. Nobby kollarını indirmeden ağır ağır geriledi ve temasını bacaklarında hissettiği ilk koltuğa göktü. Eşikte de milliyetlerini tahmin etmek hiç de zor olmayan keskin bakışlı iki adam belirdi.

Uzun boylusu tabancasını sallayarak: «Sakin yerinden kımıldanayım deme! diye ihtar etti. Ve gözü yazı masasının yanındaki torbaya ilişerek sordu, «Hırsızın, değil mi?»

Nobby: «Evet, dedi. Ya siz kim-siniz?»

Adam buna cevap vereceği yerde, arkadaşına perdelerin kalın kordonlarını işaret etti. Biraz sonra da Nobby oturduğu koltuğa sınıklı bağlanmıştı.

Tabancalı adam ötekine dönerek, «Bu iş tamam, dedi. Şimdi sen içeriki odaya geç ve duvarlardaki tabloları kaldırarak gizli kasa-yı aramaya başla. Hahların altına bakmayı da unutma. İşareti hatırlıyorsun tabii...»

«Elbette, FX2!»

«Mükemmel. Yalnız çabuk ol, zira vaktimiz çok az.»

Nobby, aradıklarını bulmak için etrafı yangın yerine çeviren adamların hareketlerini büyük bir alâka ile takip ediyordu. Bunların alelâde hırsız olmadıklarına ve fevkalâde mühim bir şeyi ele geçirmek pahasına ölümü dahi göze aldıklarına kanaat getirmişti artık.

Uzun boylu yabancı birdenbire başını Nobby'ye çevirdi ve mümkün olduğu kadar nazik bir sesle: «Acaba, dedi. Buralarda gözünüze, üstüne bir uçak projesi çizilmiş bir kâğıt ilişti mi? Büyük bir zarfa konmuş ta olabilir... Efendim?»

Nobby, şaşkın şaşkın baktı ve: «Hayır, diye cevap verdi. Görmedim.»

Fakat adamlar bununla iktifa etmiyerek onu tepeden tırnağa kadar ve tekrar tekrar aradılar. Torbasını da karıştırmışlar ve Nobby için dünyalar değerinde olan eşyaları sağa sola fırlatarak, kâğıda rastlamak ümidiyle en akla gelmiyecek çarelere dahi baş vurmışlardı. Nihayet kısa boylusu öfkeyle homurdandı: «Hiç bir yerde yok.»

Öteki de, «Evet, diye tasdik etti. Belki de yanına alıp götürmüştür.»

Tam o sırada bir otomobil gürültüsü duyuldu ve adamların bunu işitir işitmez, pencereyi açıp karanlığa karıştılar.

Jimmy Garvidge ortalığı kar-kamakarışık görünce korkuyla: «Aman Allahım! diye haykırdı ve hemen yazı masasına koştu. «Madge! FX2 yi çalmışlar.» Sonra vahşi bir ifadeye bürünen yüzünü Nobby'ye çevirerek sordu: «Seni kim bağladı?»

Nobby başıyla yarı açık pencereyi işaret ederek: «Onlar.. dedi. Görünüşlerine bakılırsa Rusa benziyorlardı. Ama aradıklarımı bulamadan gittiler. Beni bu koltuğa bağlarlarken FX2 nin üstünde oturduğumun farkında bile değillerdi. Çünkü...»

GİZLİ VAZİFE !..

ATIM BATAKLIKTA KALDI. ONU KİMSE KURTARAMAZDI. HAYALİ LİNİ GÖRÜ YORUM. ÇAMURA SAP- LANMIŞ TIR.

VİTALİS KORKMUŞ- TU. KENDİNE HÂKİM DEĞİLDİ.

146

ATIN ÜSTÜNDE ALEN DE VAR MIYDI?

EVEY. ÇA- MURA GÖ- MÜLÜYÖR- DÜ.

ALEN.. ALENİM.. SANA KIYDILAR.

MİŞELİN HAKİKATI ÖĞRENİNCE ŞIRAKKADAK DÜŞTÜ BA- YILDI.

AN KÖŞTÜ NE OLU- YOR? NÉ YAPTIN?

ANDRE Mİ- ŞELİNİ KAL- DIRIP GÖTÜR- DÜ.

ALEN ÇAMURA BATTI. BATAKLIK.. ALEN...

ALENİN BU ŞEKİLDE ÖLECEĞİNE BENİ TE- AKLIM ERMEZ

ALEN ÖL- MÜŞTÜR.. BENİ TE- SELLİYE KALKMA ANDRE..

MİŞELİN, ANDRE VE BİR YERLİ BATAK- LIĞA KÖŞTULAR.

BATAKTA ALENİN BOY- NUNA BAĞLADIĞI MEN- DİL SALLANIYOR.. ZAVALLI..

MİŞELİN DAYANAMADI YERE YIKILDI. ANDRE KUCAĞINDA ÇİFTLİĞE GETİRDİ.

MUHACİR DELİKANLILAR BÜYÜK BR YEİSE KADIL DILAR. YALNIZ ANDRE BUİŞE İNAN- YOR- DU.

YENİDEN ORMANA GİDİP A- RAŞTIRMA YAPACAKTI

NE ALEN NE DE ROZİN ÖLMÜŞ OLA- MAZLAR.

BU SİRADA TEKRAR KENDİNE GELEN BİLA DUR- MADAN FRANSUAYI İSTİYOR- DU.

BU DELİ- KANLI OL- MADAN YA- ŞAMIYA- ÇAK..

BURAYA GETİR- SEK BU KIZA YAŞAMA AR- ZUSU VERİ- RİZ.

PEKİ SEN ONA CAN VER DİN

BEN DE ONA AR- KADAŞINI GETİ- RİP VERECEĞİM

BU Sİ- RADA FRANSLA İLE MA- ŞİŞ YA KA- PATILDIK- LARI MAH- ZENDE KARA KARA DÜŞÜNÜ- YORLARDI.

ÖLDÜRSE- LER DAHA İYİ OLURDU

SENİ ÖLDÜR- MEK İSTEDİM CEZAMI ÇEKİ- YORUM

BİRDEN BİZİ NEYE HAPSET- TİNİZ?

SUS.. ŞİMDİ SUAL SİRASI DEĞİL.. BENİ DİNLEYN.. VİTALİSE GÖ- ZÜKMEZSENİZ İKİNİZİ DE KUR TARAĞIM

KABUL TALPA.. AMA BİR FE- NALIK YAPMI- YAKAKSIN..

KİMSEYE GÖ- RÜNMEZGE BİR ŞEY OL- MAZ.

FRANSLA TALPAYA UYDU, PEŞİNDEN GİTTİ

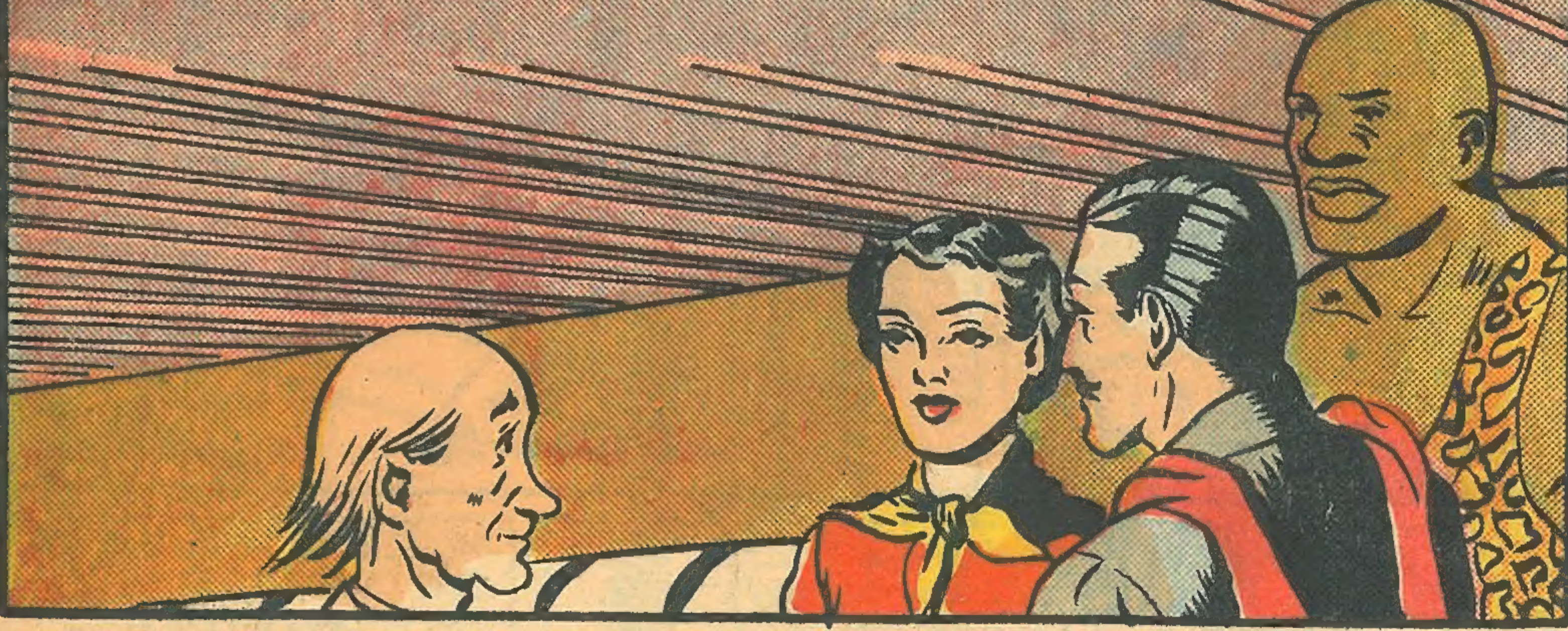

ARKASI VAR

MANDRAKE

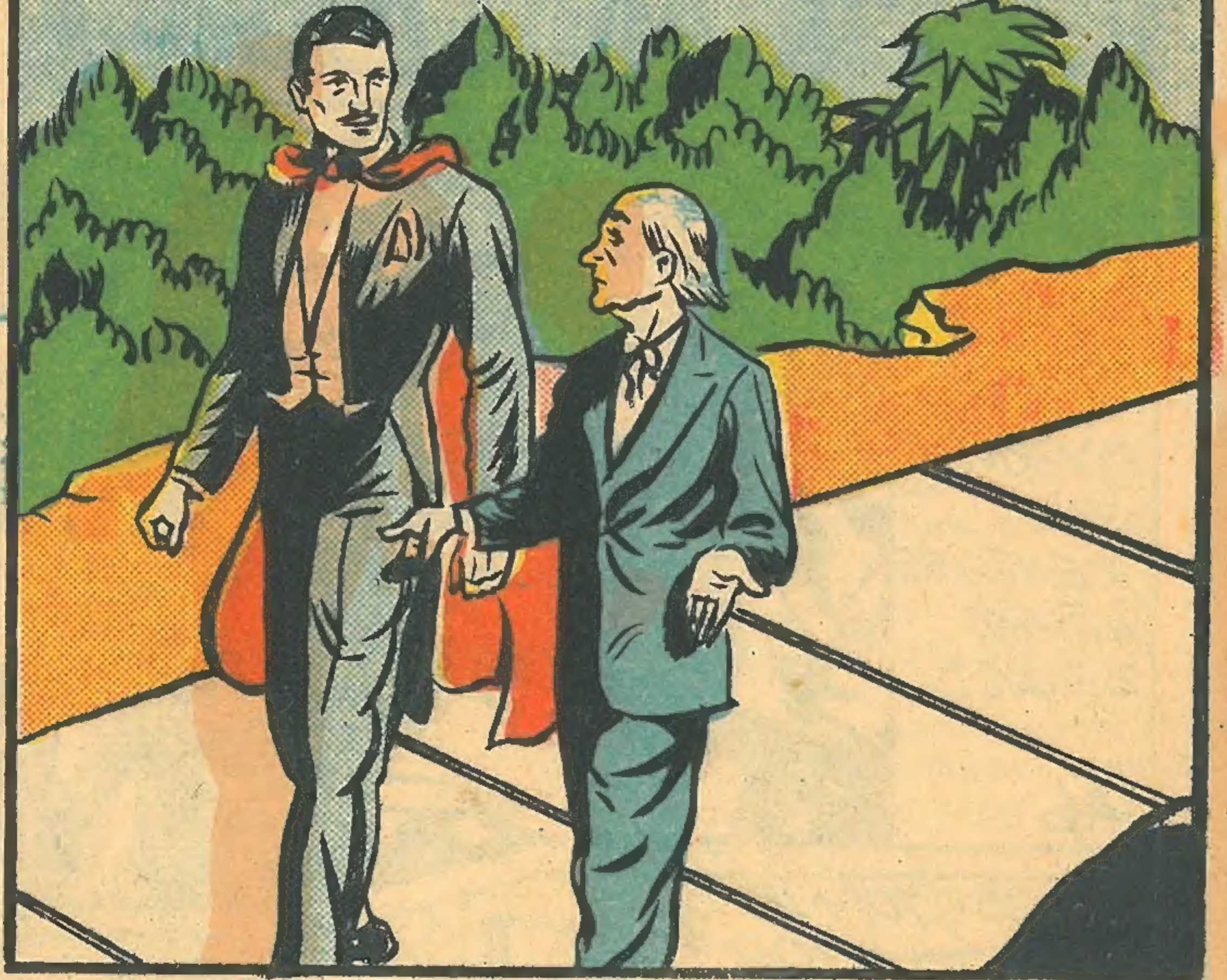
METRO İSMİNDEKİ ADAM. BAŞINDAN GEÇENLERİ TEKER TEKER MANDRAKE VE ARKADAŞLARINA ANLATTI.

14

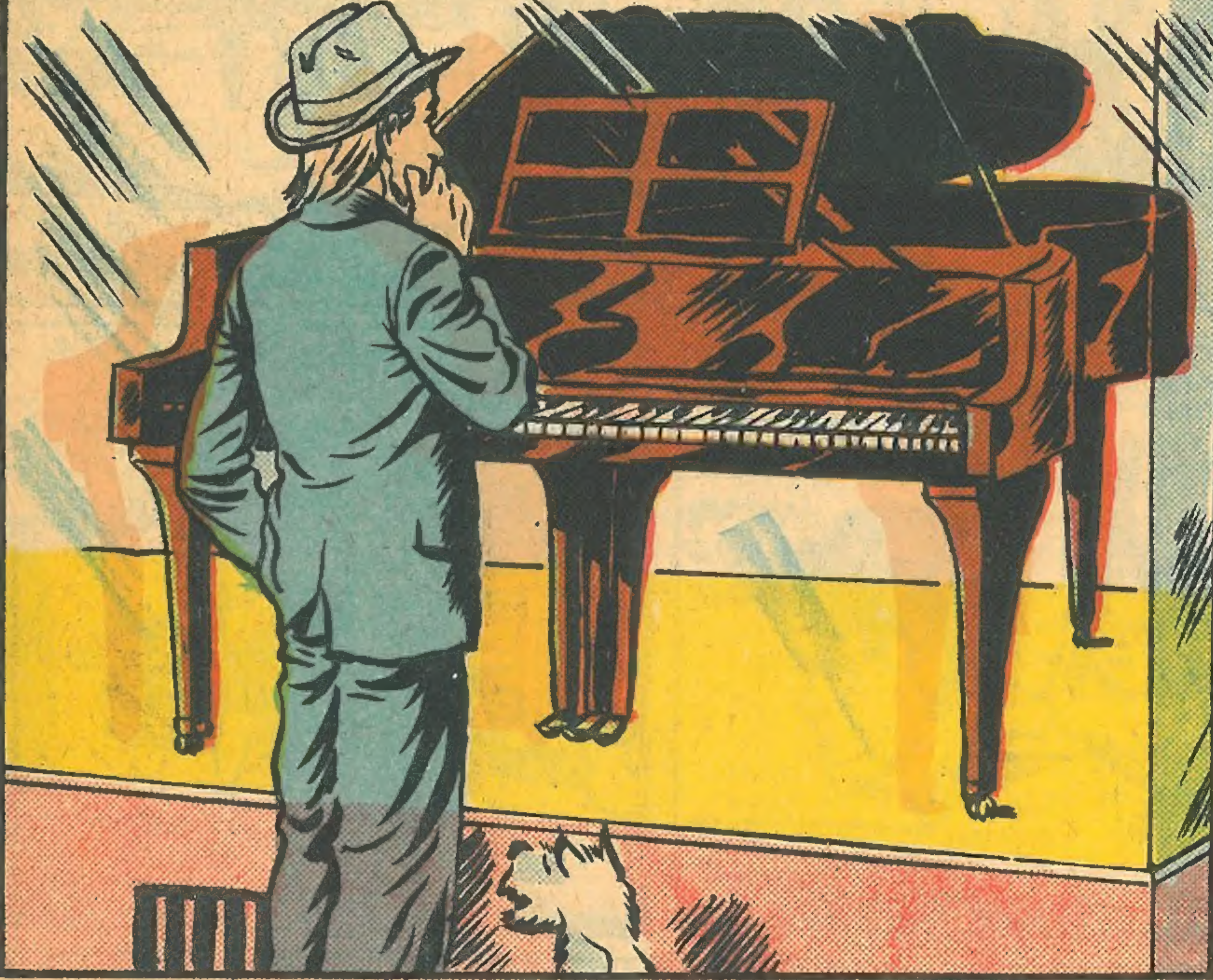

KUZUM BU İŞE NA-SIL BAŞLADINIZ ASIL ONU ANLATIR MİSİNİZ?

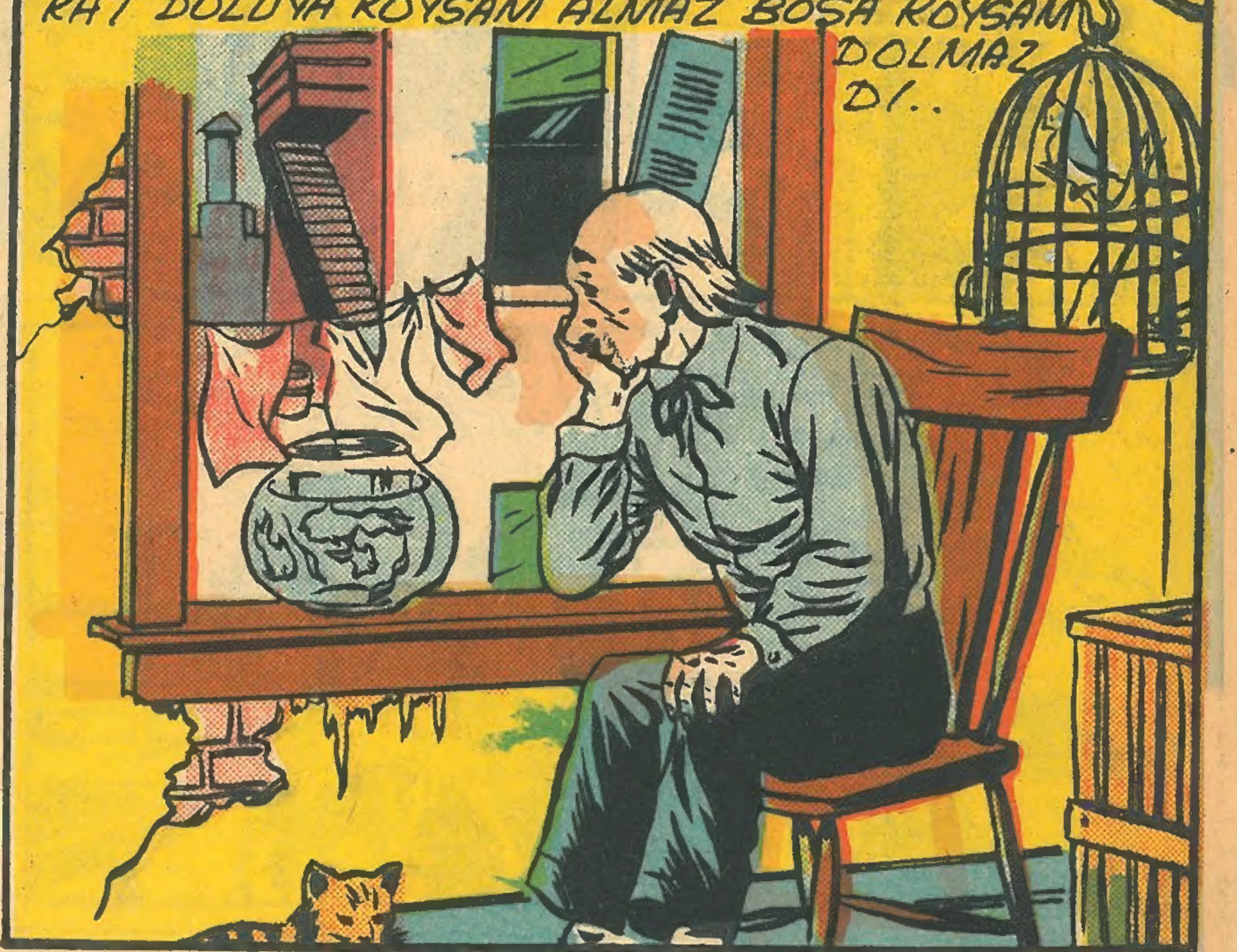
BEN BİR MÜZİK ÖĞRETMENİYDİM

HAYATIMIN BİRİÇİK EMELİ BİR PİYANDYA SAHİP OLABİLMEKTİ. VİTRİNLERDEKİ PİYANDYLARA KEDİ CİŞERE BAKAR GİBİ BAKARDIM.

EVDE BİR SÜRÜ HAYVANIM VARDI. HERGÜN PENCEREMİN ÖNÜNE GEÇER, BİR PİYANDYA SAHİP OLMAK İÇİN HAYALLER KURARDIM. FA-KAT DOLUYA KOYSAM ALMAZ BOSA KOYSAM DOLMAZ DI..

NİHAİYET O BÜYÜK GÜN GELDİ. MİRASA KONDUM. HEMEN BİR MİMARLA KÖŞTÜM. BÜYÜK PİYANOMUN PROJELERİNİ GİZDİRDİM. ADAM HEM DEDİĞİMİ YAPIYOR. HEM BANA DELİ NAZARIYLA BAKIYORDU.

146

PLANLARI KOLTUĞUMUN ALTINA SIKIŞTI. RİNCA SOLUĞU AFRIKANIN GÖBEGİNDE ALDIM. PİYANDYMI, DÜNYANIN EN BÜYÜK PİYANOSUNU YAPMAĞA BAŞLADIM.

ARKASI VAR.

GÖK SÜVARI

GENÇ KADIN GILGIN GİBİ SOKAĞA FIRLADI. KIZLARDAKİ KİŞİ KİŞİ İLERLİYORDU. MAK-SİMİLYANO PEŞİNDEN GELİYORDU.

ANNE.. ANNECİĞİM NEREYE..

BEN GERİYE DÖN.. BEN ŞİMDİ GELİRİM..

POSTAHANE KAPISI AÇILMAYINCA DOĞRU NAHİYE MÜDÜRÜNÜN EVİNE KOŞTU.

BAY DVİBOK! LÜTFEN KAPİYİ AÇAR MİSİNİZ? POSTAHANE KAPALI.. ACELE BİR TELEFON ETMELİYİM. MÜSAADE EDERSENİZ SİZİN TELEFONLA..

ORORA POSTAHANEYE GELDİ. YAKIT GEÇ OLDUĞU İÇİN KAPALI İDİ. KAPİYİ YUMRUKLAMAYA BAŞLADI..

AÇIN.. TELEFON EDECEĞİM.. HAYATİ BİR MESELE..

76/1

NAHİYE MÜDÜRÜ KAPİYİ AÇINCA ORORA DELİ GİBİ İÇERİ GİRDİ. TELEFONU ARAMAYA BAŞLADI.

NE OLUYOR MATMAZEL? YOKSA BİR HASTANIZ FİLAN MI VAR?

EYET.

146/1

ALLO. BEN UBALDONUN AKRABASIYIM. HANGİ HASTAHANEDE OLDUĞU NU BİLDİRMENİZİ İSTİYDÜM..

GAZETE İDAREHANE. ŞİNİ BULDU.

AKRABASI MI? YA? BİZİM BİLDİĞİMİZE GÖRE UBALDO NUN AKRABASI YOKTUR..

KENDİSİ ZİYARETÇİ İSTENİYOR.. ADRESİNİ VEREMİYİZ.

ORDRA'NIN ISRARLI RICALARI RARŞI ANLIYORUM MATMAZEL.. AN SINDA LIYORUM. FAKAT MESLEKİ BİR SİRRI İFŞA ETMEMEK İÇİN SİZE UBALDD'NUN STOKHOLMDE SEN LÜİ HASTAHANESİNDE OLDUĞUNU SÖYLİYEMEM. NE YAPAYIM MESLEK SİRRI... ALLAHİSMAR LADİK..

SİZ MEŞHUR UBAL DONUN AKRABASI.. BİLMİYORDUM.. NE ZAMANDANBERİ MATMAZEL..

SEN LÜİ HASTAHANE Sİ...

ORORA GECEYİ UYKUSUZ GEÇİRDİ. SABAHLEYİN ERKENDEN HASTAHANESİNE KOSTU.

UBALDD DAYI.. DAYI..

MAKSİMİLYAND! SEN HA? GELDİM YAVRUM BENİM.. GEL.. FAKAT YAVAŞ.. DİKKAT ET.. ORTADA BİR SANDALYA VAR..

BİLİYÖRÜMDAYI

DAYICIĞIM.. BACAĞIN NEDEN BÖYLE HAVADA.. ALÇIYA MI KOYDULAR YOKSA.. NEDEN YATAĞIN BEBEKLERİNKİ GİBİ BEMBİYAZ.. YOKSA SEN DE Mİ BEBEK OLDUN?

MAKSİMİLYA.. NO.. SEN GÖ.. RÜYÖR MÜSÜN YOKSA?

EYET DAYICIĞIM.. ANNEMLE DOKTOR GÖZLERİMİ İYİ ETTİLER. TA YUR RÖR OLDU.. BENİMKİ İYİ OLDU..

NE TAVUĞU.. NELER SÖY LÜYÖRSÜN YAVRUM?

ARKADAN HAFİF BİR KADIN SESİ CEVAP VERDİ

EYET UBALDD! SENİNLE GEZMEĞE GİTTİĞİ GÜN DAĞDA BİR ZEHİRLİ OTUN TESİRİYLE GÖZLERİ KAYBOLMUŞ

ORORA!

Ancamın MİRASI

Tefrika No. 24

YAZAN: K. TUĞCU

— 27 —

Mahkeme çok kalabalıktı. Bıldık ve gördüklerimizi orada da söyledik. İfadesini veren içeride kalıyordu. Kadının hastahane de alınan ifadesi şöyle okundu:

«Ben Mavnacı Davudun karısıyım. Kocam her gece eve gelmez. Meyhane işletiyor. Babası olan kayınpederimle beraber oturuyoruz. Dün akşam, ezandan sonra birisi geldi. Kocamın arkadaşlarındanmış. Dışarıdan geliyormuş. Kendisini görmek istemiş. Yemek vaktiydi. Kayınpederim oğlunun arkadaşına yemeğe kalmasını söyledi. O da hemen kabul etti. Kayınpederim bana:

— Zehra, dedi. Ne zamandır canım istiyor, şuradan bir ufak şise rakı alayım. Pirzola da getiririm. Biz rakıyı içinceye kadar sen de yemeği hazırlarsın.»

Bulup buluşturup meze yaptım. İçerideki odada içmeğe başladılar. Misafir gidip bir şise daha aldı. Vakit geçiyordu. Saat on bire kadar içtiler. Kayınpederim beni yatağıma yolladı. Gidip yattım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Birisi üstüme abanıyor, boğazımı sıkıyordu. Can korkusuyla bağır-mak istedim. Uğraştım. Ölüp ölüp dirildim. Nihayet göğsüme soğuk bir şey girdi. Keskin bir acı duydum: Başka bir şey bilmiyorum.»

Mavnacı Davudun yaşlı babası da bitkin bir halde gelmişti. Ağlıyor ve titriyordu. Güçlülkle şu ifadeyi verdi:

— Oğlumun arkadaşı imiş. Dışarıdan gelmiş. İkratın ettik. Rakı aldım. Pirzola yaptık. İçtikçe içiyordu. Bir kere gidip kendisi de bir şise aldı. Sonra, bir aralık bana su küpünün yerini sordu. Ben suyu getireceğimi söyledim. Elimden alarak peşime düştü. Taşlağa çıktık. Kafama bir şey vuruldu. Kendimden geçtim. Başka bir şey bilmiyorum.

Alinin gelişini gören komşu, rakı aldığı suyu tanık olarak getirildi. Zaten daha fazla tahkikata lüzum kalmamıştı. Orada bulunan celep Ali sarhoşlukla ne yaptığını bilmediğini anlatmış ve cinayeti kabul etmişti. Ağırceza onu altı yıla mahkûm ederek davayı tamamladı.

Mahkemeden çıkarken iri yarı gövdesiyle Davut bana sarıldı ve yüzümden öperek ihtiyar babasını ve karısını ölümlerden kurtardığım için bana ıslak gözleriyle teşekkür etti.

Yine aynı akşam Arif beni ziyarette geldi:

— Ağabey, diyordu. Sayende bir şeref daha kazandım. Şimdi müdürün yanından geliyorum. Sırtımı sıvazladı. Yakında beni komiser yapacakmış. Bu işin iç yüzünü kurcalamak istemedim ama sana söylileyim. Senin sabık enişte hapisanede, nereden ele geçir-diyse esrar çekmiş. Bir aralık gece, saçmalatmağa başlamış. Gözle-rinin önüne altınlar gelivormuş. Sanki altınların içinde yüzüyor-muş. Mavnacı Davudun evinde emanette duran karyolasının içinde sarı altınlar dolu olduğunu söylü-
yor, sonra da «Enayi miyim ben? Yerini haber verir miyim?» diyor-muş. Kasap Aptullah denilen bir herif vardı. Altı yıl için yatıyor.

O da bu altın lākırdısını duymuş. Celep Ali kendisini ziyarete gidince herhalde bunu anlamış olacak. Celep te işin aslını aramak için ihtiyarla kadını boğazlamağa kalk-tı. Mesele budur.

— İyi ama, dedim. Altınlar ne olacak şimdi?

Arif gülümsedi:

— Çok gibi lākırdı söylüyor-sun be ağabey, dedi. Sabaha kadar evde ben nöbetçi kaldım.

— Kaldın da ne oldu?

— Ne olacak, senin yapmadığı-nı ben yaptım.

— Yani?

— Karyolanın ayağı vidalı. Uğ-raştım, ayağı çıkarttım. İçinde bir tel var. Teli çekince yılan gibi bir uzun torba dikilmiş. Boyu iki metre var. İçinde de sucuk gibi altın istif edilmişti. Teli çekince torba yürüdü. Ben de sardım be-lime.

— Ne diyorsun?

dü ve:

— Bunu lütfen kabul ediniz yengeciğim, bu benim size naçiz bir hediyem olsun!

Dedi, Evdoksiya Lâmanın bu yenge tabirinden çok fazla hırpa-lanmıştı. Utancından ve üzüntüden ağlıyacak dereceye gelmişti. Kü-çük mendiline bardağın muhtevi-yatını sığdırmağa uğraşırken Lâ-mia elinin tersiyle masadaki altın-ları bana doğru iter gibi bir işa-ret yaptı ve:

— Bana bir şeyin lüzumu kal-mamıştır, dedi. İstediginizi yapı-nız.

Hepimizi şaşkın ve üzüntülü bırakarak çıkıp gitti.

— 28 —

Rıfkının, parası için teyzesini enjeksiyonla zehirleyip öldürdüğü, gü, aynı usulü amcama da tatbik ettirdiği anlaşılmıştı. Bu ağır suç-

— İnan be ağabey.

Arif kapıyı kapatarak belini gözüp iki defa dolanan kirli renk-te bir sucuk torba çıkarttı. Kapıyı kapatarak torbayı boydan boya yırttı. Masanın üstü kor gibi ve çil altınlarla doldu.

Arif keyifli keyifli gülüyor, el-leriyle okşuyor, üst üste sigara içiyor:

— Şu altın denilen şey için ne cinayetler yapılıyor be ağabey, di-yordu. Keşke dünyada para deni-len şey olmasaydı. Şunlara bak. İnsanın başı dönüyor.

Yirmi kiloya yakın olan altın-ları Arifle birlikte saydık. Evdok-siya ile Lâmia da bu sayıda hazır bulundular. Tamam dört bin beş yüz seksen bin lira kadar tutardı.

Herkesi bir durgunluk almıştı. O sırada Lâmia masanın üstünde duran bir su bardağını alarak bu-na silme altın doldurdu ve mağ-mum bir sesle:

— Arif bey, dedi. Bu parayı na-sıl olsa gözden çıkarmıştım. Zaten babamın helâl olan mirası bana hiç te uğur getirmedi. Bunlar si-zin. Alın ve güle güle harcayın.

Arif kıpkırmızı kesilmiş ve ye-rinden sıçrayıp kaçmıştı. Omuzu-na bastırarak yerine oturttum ve.

— Al, dedim. Bu senin hakkın-dır.

Ve altınla dolu bardağı cebine bosalttım. Lâmia bardağı ikinci defa doldurarak Evdoksiyaya dön-

Bardağı silme altınla doldurarak Arif'e uzattı.

lar üzerine eroencilik, dolandırıcılık gibi bir hayli kabarık yekûnlu orta derecede ağır suçlar da inzi-mam edince hüküm ağırlaşmıştı.

Rıfkının idamı istenildi. Nihayet yirmi dört seneye mahkûm edildi. Halit iki yıl ağır hapis ceza-sıyla yakasını kurtarıyordu.

Konaktan ayrılırken zaten has-ta denilecek derecede dermansız olan amcazadem mahkemede ba-yıldı. Fakat adaletle hesap vermek zorundaydı. İki yıldan önce kona-ğa dönemezdi.

Ben konağa yalnız döndüm. Lâmia ağabeyisinin gelmemesin-den işi anlamıştı. Tam bir yeis içinde bulunuyordu. Ağladı, sızla-dı ve odasına kapandı.

O akşam Evdoksiya çok neşe-sizdi. Odaya çekildiğimiz zaman bana:

— Ben artık gideyim, dedi.

— Nereye?

— Nereye olursa. Bu kız benim yüzümden verem olacak. Çok kıs-kanıyor. Kışkandığını belli etme-mek için hep yenge diyor. Fakat bu isin bir mazisi var. Seni kal-binden çıkartmasına imkân yok.

Ben ağır bir sesle:

— Evdoksiya, dedim. Alnımıza yazılan bu imiş. Ben Lâmia ile evlenemem. Ben buna razı olsam da kendisi razı olmayacaktır.

Evdoksiya düşünüyordu. Gitmek istemekte hakkı da vardı. Lâmia-nın onu kışkandığını ben de açık-ça görüyordum. Lâmanın duygu-ları okadar boğucu ve okadar kuv-vetliydi ki ıstırabından düşmanı-na iltica ediyor ve onu sevneğe uğraşıyordu. Lâmia için Evdoksi-yayı sevmek ve ona sokulmak ate-şi kucaklamak kadar yakıcıydı.

Ne olursa olsun onu konaktan uzaklaştırmalıydım. Ben bir şey-ler yapmağa uğraştığım sıralarda bir akşam serseri bir dolaşmadan konağa dönüştü Evdoksiyanın ağa-beyisi ve Yorgoyu konakta gör-düm. Yorgo bayağı kılığı, kıyafeti düzmüş, kendisini bir şeye ben-zetmişti. Dimitro elini uzatarak:

— Müsaade ederseniz kardeşimi almağa geldim, dedi.

Yüzümde kan dalgaları doladı. Lâmia dikkatle bana bakıyordu. Evdoksiya başını eğmişti. Yorgo üzüntü ile ellerini uğuşturuyordu.

Dimitro devam etti:

— Yorgonun Şişlide güzel bir bakkal dükkânı var. Altı aydır iş-liyor. Yorgo çok iyi mal satıyor. Herkes memnun. Dükkânın üstün-de de üç odası var. Burayı döşe-dik. Ben de bu odalardan birisin-de oturacağım.

Kendime hâkim olarak:

— Çok güzel, dedim. Evdoksiya da hazırıldı.

Evdoksiya katiyen hazır değıl-di. Gitmek istiyordu. Fakat sadece mecbur olduğu için. Fakat Lâmia siddetle itiraz etti:

— Evdoksiya ancak evlenmek için buradan çıkabilir. Böyle ha-bersiz gelip kendisini almanız doğ-ru değil.

Dimitro:

— Siz bilirsiniz, dedi. Adnan Bey bize böyle söylemişti de...

Ben ara bulmak için:

— Evet ama, dedim. Evdoksiya şimdi yeni hayatını yadrigıyacak. Böyle habersiz olur mu? Siz he-men nikâh formalitesini yerine ge-tiriniz. Güzel bir de düğün yap-mak isteriz. Öyle değil mi Lâmia? Evdoksiyanın bize çok emeği geçti.

İşi böylece tatlıya bağladık. İçkisiyle, yemeğiyle bir ziyafet çektik ve geç vakitlere kadar oturduk.

Neşeli bulunmağa çalışıyordum. Fakat içim kan ağlıyordu. Bu Rum güzeli beni çok iyi avutmuş ve kendisine bağlamıştı. Onunla yaşadığımız zevkli hayatı unut-mam mümkün değildi. Ona gelin-ce, bir günah gibi benim koynu-ma girmiş, iki din arasında perişan kalmıştı. Gençlik bizi birbirimize bağlamış bulunuyordu.

Fakat, nihayet evlenmekte bü-tün eski itibarını kazanacak ve hayatını temizliyecek olan bu kıza bir düşmanlık edemezdim.

Son günlerimiz çok mahzun geçti. Evdoksiya düğüne hazırlanı-yordu. Elbiseler dikiliyor, salon tutuluyor, davetiyeler çıkıyordu.

Bu son günler çok çabuk tü-kendi. Bir gece yarısı, Taksimde yeni evlileri otomobillerine bindir-dik.

Elimi öperken Evdoksiyanın e-limin üstüne damlayan bir katre göz yaşını bir ateş damlası gibi his-setmiştim. Gelin Lâmia ile de ö-püştü ve:

— Darısı başınıza, dedi.

(Arkası var)

BU SIRADA GONTRAND
NUN GEMİSİ ADA CIVA-
RINA VARDI

İSTE
FELAKET
LERİME
SEBEP OLAN U-
ÇURSUZ ADA

BOŞUNA HAYALLE
KURMUŞ OLMA-
NIZDAN KORKU-
YORUM HAŞMETME
AP.. ARTIK ADA İSSİZ
KALMIŞ..

GEMİ DEMİR ATTI. DENİZE BİR FİLİKA İNDİRDİ.
GONTRAND, VARGO VE JOFRE BİNDİLER.

83

ADALAR KRALİÇESİ

BİZİ DOĞRU MAĞA-
RAYA GÖTÜRECEK-
SİN.. MAĞARAYI HA-
TIRLIYORSUN DEĞİL Mİ?

EYET HATIR-
LIYDURUM
EFENDİM.

NEYE
DURDUN?

MAJESTE İS-
TİKAMETİ TA-
YİN EDEME-
YORUM.

SEFİL! YALAN
SÖYLEDİN.. BU
SEFER SANAMER
HAMET ETMİYECE-
SİM.

HAYIR YALAN SÖ-
LEMEDİM. O YOL-
DAN İKİ DEFA Gİ-
TİM.. FAKAT ŞİMDİ
HERŞEY DEĞİŞ-
MİŞ.. HİÇBİRŞEY
HATIRLIYAMIY-
RUM..

HAYATININ ARTIK
SON DAKİKASI
GELDİ.

SÂKİN OLUN HAŞMET.
MEAP. BELKİ İNFİ-
LÂK HAKİKATEN BU-
RALARI BAMBASKA
BİR HALE SOKMUŞ-
TUR.

AH.. ÜMİT BESLE-
MEKLE BİR ÇIL-
GINLIK ETTİNTİ

HAYDİ ARTIK GEMİYE
DÖNELİM.. SON ÜMİDİ-
MİZ DE KIRILDI..
HAYDİ DURMIYALIM.

FİLİKAYA DÖNERLERKEN

MAJESTE BAKIN.. BU
RADA ATEŞ YAKILMIŞ..
ŞU OTLARDA DA MU-
HAKKAK BİRİSİ
YATMIŞ..

BENCE BURADA
AMİRALIN ADAM-
LARI KAÇMADAN
DİNLENMİŞ OLA-
CAKLAR..

ARTIK YENİ ÜMİTLERE
BUNA RAĞ-
MEN..

KAPILMAK İS-
TEMİYORUM.
YÜRÜYÜN FİLİ-
KAYA..

TAM FİLİKAYA BİNECEKLERİSİ
RADE ACAYİP KAYIĞI GÖRDÜ.
MAJESTE ŞU
KAYIĞA BAKA-
LIM MÜSADE-
NİZLE..

BENİ ALAKA-
ETMEZ.. GEMİ-
YE DÖNELİM.

Nail'in derdi

Yazan: M. YAMAN

Nail, kompartimana girer girmez, köşede, pencerenin önünde oturan pek genç ve bebek gibi güzel bir kadın: — Buyurun, dedi. Buyurun. Ve yanında yer gösterdi. Nail bu bebek kadını tanımıyordu. Hemen kızarmış ve nezaketle yanına ilişmişti. Kadın tatlı ve baygın bir sesle sordu: — Tren tam dokuzda kalkıyor, değil mi? Saatiniz kaç? Aman ne de çıtı pıtı konuşuyordu. Nail yutkundu: — Dokuz on var. — Katarda restoran var mı? — Evet. — Lütfen gazeteyi. Nail gazetesini uzattı. Kadın okumağa başladı. Nail çıldıracaktı. Hiç tanımadığı bu güzel mahlûk kendisine niçin böyle iltifat ediyor, sualler soruyor? — Affedersiniz, acaba nereden tanıyorsunuz, diye soracaktı. Kadın ondan önce davrandı ve teklifsizce: — Bavulu şuraya koymuştum, dedi. En üstte süveterim var. Alıver kuzum. Nail davrandı. Uzanıp bavulu indirdi. Titreyen elleriyle açıp ye-

du. Tren kalktı. Kartal, Pendik, Tuzla, Gebze derken İzmit'e vardılar. Nail dikkat etti. Kadının bileti Ankaraya kadar. Ne güzel tesadüf, o da Ankaraya gidiyordu. Kadının biletine dikkat etmişti. Gece epeyce ilerlemişti. Tenha olan kompartimanda üç kişiydiler. Kadının gazetesini hep karşıdaki adamla arasında bir perde gibi tutarak o-

kuyor on, on beş dakikada bir konuşuyordu:

— Benim canım bir şey istemiyor. Zaten her yola çıkışta böyle olurum.

— Ben de öyle.

— Hadi oradan. Bilâkis istahın açılır. Durmadan abur cubur yersin. Bugün nedense hem çenen duruyor, hem de miden.

— Hanım efendi, çok rica ederim.

Genç ve güzel kadın parladı:

— Yoooo, sahte nezakete lüzum yok. Hem her türlü hareketi reva görürsün, hem de alay. Şimdi Ankaraya varınca ne yapacağımızı düşün. Ev tutmadık. Tanıdık ta yok.

— Şey, otele gideriz. Olur mu?

— Başka çare yok ki zaten.

Nüfus kâğıdın yanında mı?

— Tabii.

— İnanmam, göster.

Nail nüfus kâğıdını çıkartıp uzattı. Kadın ilk sahifeyi açıp baktı ve:

— Bana bak Nail, dedi. Artık müseyyipliği bırak ta şu nüfus kâğıdını (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

43

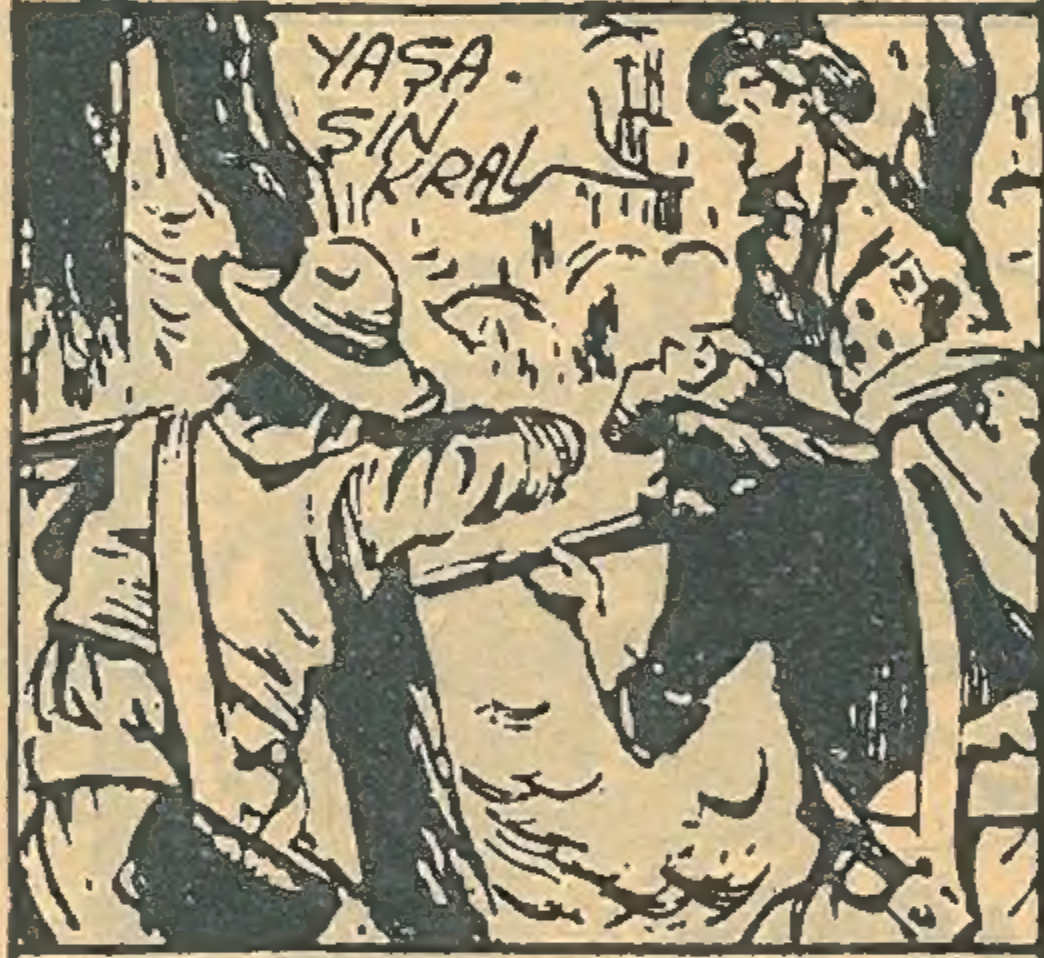
KAÇMAMA LI.. YAK. MALIONU. BURADAN GEÇECEĞİNE ETMİN MİSİN? EVET.. HENÜZ MEMLEKETTE KİTİS.

DİKKAT.. ORMANDA GİZLENMİŞ OLAN İNSANLAR BİRDEN DİKKAT KESİLDİLER. BİR ARABA SE-Sİ DUYMUŞLARDI.

İSTERE! İLERİDE YOLDA ONKI ATLININ ORTASINDA BİR ARABA YOLUN ÇUKURLARINA BATA ÇIKI İLERLİYORDU.

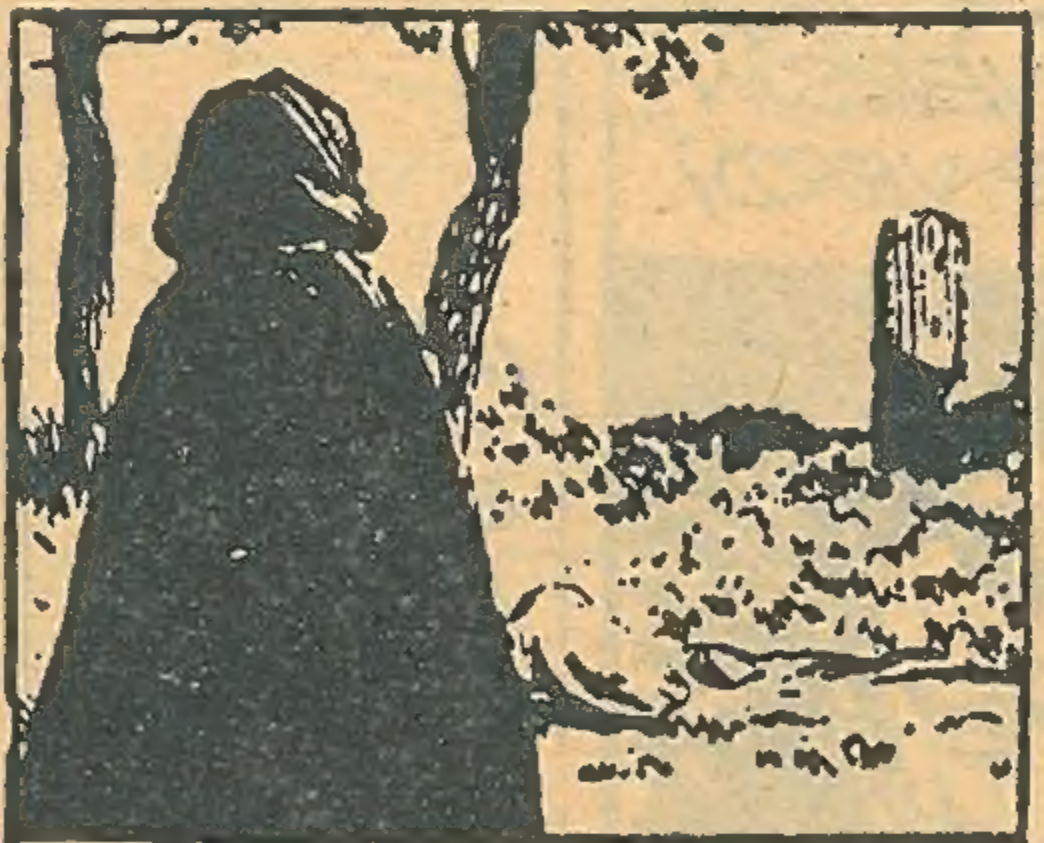
YASA-SINRA. BİR DÖNEMECİ DÖNÜN. CE ARABA İYİCE GÖRÜNDÜ. YÜZ SİLÂH BİRDEN PATLADI.

BU GİYDİN DEĞİL BİR MERDİVENMİŞ. TOZ DUMAN YATISINCA ARABANIN YANINA GİTTİLER. ATLILAR KAÇMIŞTI. BU SİLÂHLİ İNSANLAR ARABANIN İÇİNDEKİNİ...

...GİYDİN SANAN VE BÖŞÜNE KAN DÖKÜLMEMESİNİ İSTEYEN KÖYLÜLERDİ.

BU SİRADA ÇOCUKLARINI KAYBEDEN ANA UZAKTAN TURG ŞA-TOSUNU GÖRDÜ. İŞİ TİTRİYORDU.

BU SİRADA ŞATONUN İÇİNDEKİLER İKİNCİ KATTA TOPLANMIŞLARDI. BİR TOP SESİ İŞİTİLDİ. DEMEK GAUVAIN'IN HÜCUMUNA YARIM SAAT VARDI.

4500 KİŞİLER. BİRŞEY YAPA-MAYIZ DİSARI ÇIKMIYALINI. İMANUS HÜCUM EDENLERİ SEYREDİYORDU. LANTÖNAK ATEŞ AÇMAMASI İÇİN EMİR VERMİŞTİ.

GAUVAIN'DE BERİ YANDA EMİRLER VERİYOR. ŞATODAN ÇIKMAZLARSA HİÇ TOP ATEŞİ YAPILMAMASINI TENBİH EDİYORDU.

OH ÇOK ŞÜKÜR KOMUTANINI.. MERDİVEN GE-LİYOR. NE?! HENÜZ GELMEDİ MİYDİ?

GEŞAN MERDİVENİN NEYE BİR TÜRLÜ ELE GEÇMEDİĞİNİ ANLIYAMIYORDU. 145 ARKASI VAR.

şil renkli bir süveter çıkarttı. Bavulun içinde ne cici kadın eşyaları vardı daha!

Kadın teşekkür bile etmeden süveteri omuzlarına koydu ve gazetesini okumağa devam etti.

Karşıda, iri kıyım, kalın bilekli, taşralı kıyafetli bir adam oturuyordu. Kadına kaçamak bakışlar fırlatıyor, güzel bacaklarına, ufacak ayaklarına bakmak için bahaneler buluyordu.

Çıldıracak dereceye gelen Nail yeni bir sualle karşılaştı:

— Hava serin değil mi?

— Evet, epeyce serin.

— Çocuğu alsaydık daha iyi olurdu değil mi? Keşke bırakmasaydık. Şimdiye kadar bizden hiç ayrılmamıştı. Sana da fazla düşkün.

Acaba bu kadın Naili kocası mı zannediyor? Genç adam helecan-dan tikanacak hale gelmişti. Fakat o bir aralık başını çevirip iyice baktı. Hiç yadırgamadan konuştu:

— Annene hemen telgraf çekelim. Merak eder kadıncağız. Zaten hasta.

— Vah vah, nedir hastalığı?

Güzel mahlûk hemen tersledi:

— Bir de soruyorsun? Biraz da senin geçimsizliğin yüzünden. Bana yaptığın hakaret yetişir sade. Nail boğulur gibi oldu:

— Ben mi? Fakat ben hiç...

— Hadi, hadi, yolda olsun canını sıkma.

Allah Allah. Kız mıdır, kadın mıdır ne ise deli mi bu? Fakat ne eller, ne güzel yüz, hele ne körpe vücut.

Nail tam bir söz söylemeğe hazırlanırken o daha evvel başlıyor-

millik bir yol aşmış gibi bir süratle pazar günü öğleden sonra, yorgun, toz, toprak içinde Oviedo'daki (Mukaddes Daire binasının) binasının önünde durdu...

Lady Margaret, hâlâ perşembe sabah (Demoiselletin güvertesinde başlayan kâbusun tesiri altında idi. Hisleri uyuşmuş, muhakeme etmek kabiliyet ve enerjisini kaybetmişti. Bildiği bir şey varsa o da Don Pedro'nun tasavvurlarından kurtulmuş olması idi.

Bütün bu yolculuk boyunca, ne yemek yemek, ne istirahat, ne de menzillerde hayvan değiştirildiği sıralarda Frey Luis bir defa olsun genç kadının yanına gelmemişti. Oviedo da yolculuğun sonu değildi. Orada bir gece kaldılar. Don Pedro muhafızlarının arasında bağları çözülmüş olarak dolaşıyordu...

Oviedo'da geçirilen gece Lady Margaret'in hiç tanımadığı bir rahatsızlık içinde geçti.

Don Pedro de Mendoza Y. Luna Asturya asilzadelerinin başında geliyor ve Oviedo'da da kraldan sonra ikinci derece ehemmiyetle bir insan olarak tanınıyordu. Kendi eyaletinde ona karşı yapılacak herhangi bir hareket gayet kötü neticeler doğurabilirdi. Oviedo'daki enkizitörler bunu nazarı itibarı alıyorlardı. Fakat aksi bir hareket tarzı da (Mukaddes daire) ye karşı olan vazifelerini aksattı.

(Arkası var)

NAILİN DERDİ

(13. sayfadan devam)

gidını değiştir. Ben otelde kalırım. Hemen Hüsnü Beylere gidersen. Gültenle beraber geldik. Oteldeydim. dersin, olur mu şekerim.

Nailin içine bir ateş düştü. Boğulur gibi:

— Gülten hanım, dedi. Size...

— Sus Allahını seversen. Hımmılgı da nereden çıkarttı. Dört sene oldu. Zaten herkesin yanında nezaket, yalnız kalınca ezilip yet.

Kadın mantosuyla bacaklarını örterek ufalıp uyudu. Sabahleyin Ankaraya vardılar. Öteki yol onlardan evvel indi. Neye uğradığını bilmiyen Nail:

— Otomobil getireyim mi? dedi. Otele kadar?

Kadın inmeğe hazırlanıyordu. Yutkunan genç adama döndü:

— Beyefendi, dedi. Özür dilerim. Burada gördüğünüz adam peşime takılmıştı. Pek azılı ve kung bir tip. Siz kompartiman gelince kocam gelmiş gibi dandım. Kusura bakmayınız. ve namuslu bir erkek olduğumu yüzünüzden anladım ve bu çare baş vurdum. Allaha ısmarladık.

Nail inledi:

— Ne olurdu, ben hakikaten öyle olsam. Size yemin ederim ki. Genç ve güzel kadın gülümsedi:

— Evli bir kadınım Nail. Evli bir kadın...

FIRTINA KAPTAN 38

ESİR SUYA ATLADI ADAYA DOĞRU YÜZMEĞE BAŞLADI.

KORSANLAR KARA HASANIN KALESİNİN YANINA VARMIŞLAR. BU İŞ GÜN İŞİNDAN BİTMELİ GENÇLER

PÖTİ LUI BİR KEMENT YAPTI. KULEYE FIRLATTI.

FIRTINA KAPTAN BİR KEDİ GİBİ BAŞLADI KALEYE TIRMANMAYA. BU İŞ ONUN İÇİN ÇOK KOLAYDI.

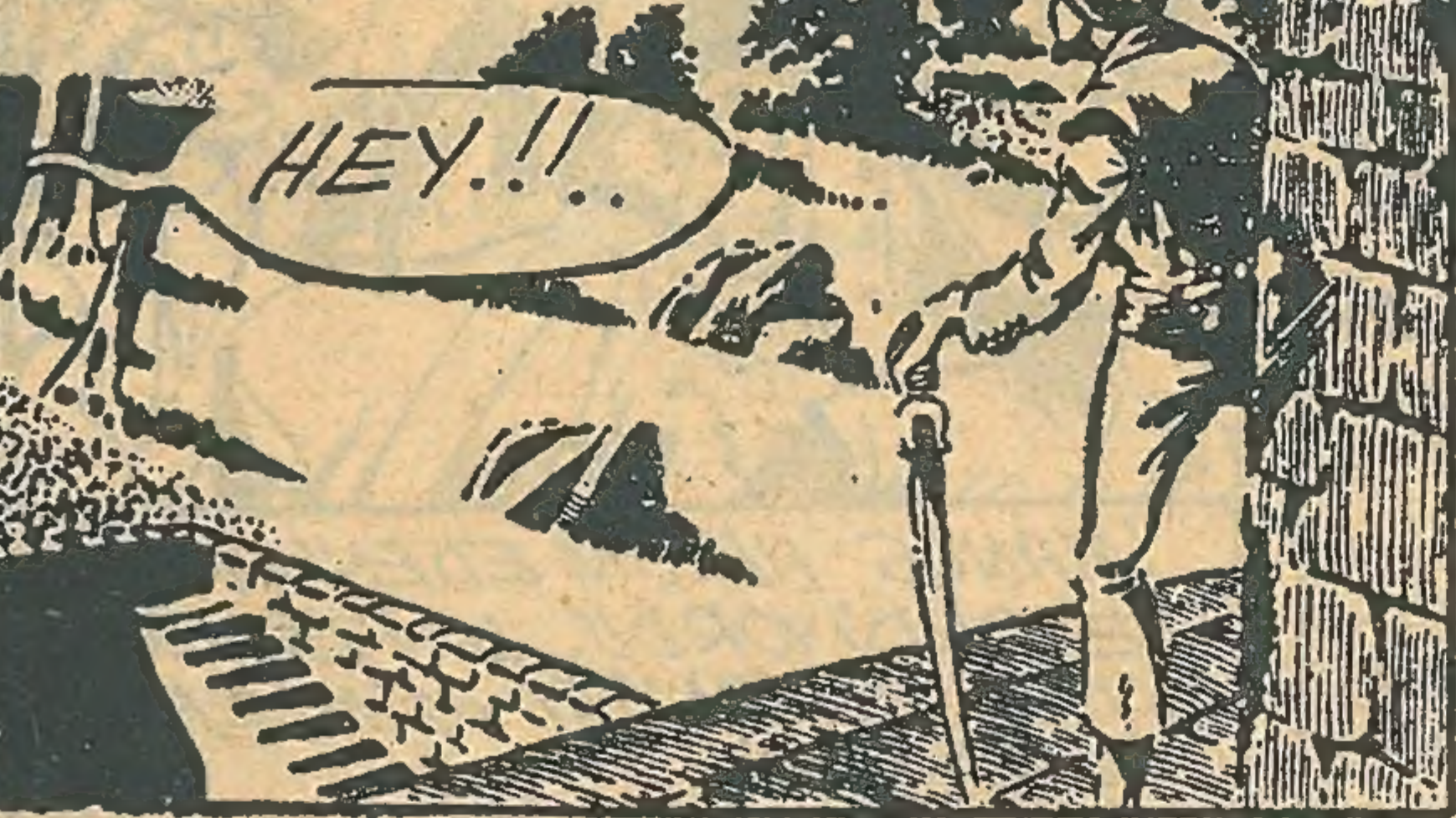
BİRAZ SONRA HEPSİ KALENİN DİŞİNDİ AYLU DA. ŞİMDİ AYLU DA. VİZ DAHA DİK KATLI OLA LİM.

ÖNLERİNE BİR KEMER ÇIKTI. ONU GEÇİNCE KALENİN KAPISINA VARACAK. LARDİ.

BU SIRADA DIŞARIDAN BİR SES DUYDULAR. UYUKLIYAN NÖBETÇİ BİRDENBİRE UYANDI.

HAY ALLAH CEZASINI VERSİN. BİZİ BİRİ GÖRDÜ ELE VERDİ. BEŞ DAKİKAYA KALMAZ HEP SİYAYAKLANIR LAR..

BİR ANDA BÜTÜN KALE UYANDI. HER TA-RAFTAN SESLER İŞİTİLDİ.

AZ SONRA DA HER KAPIDAN HAYDUTLAR FIRLANAĞA BAŞLADI.

GÜN İŞİDİĞİ ZAMAN FIRTINA KAPTAN VE ADAMLARI BİR DİVARI SİPER ETMİŞ KENDİLERİNİ MUDAFAA EDİYORLARDI.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ALNIMIN

YAZISI

KLER BABASININ KOLUNA GİRDİ. MERDİ. VENLERİ INMEĞE BAŞLADILAR. HERKESİN AĞZINDAN BİR HAYRET SESİ ÇIKTI.

SON BASAMAĞA GELİNCE DURDULAR KONT KONUŞMA POZU ALDI HERKES SUSTU.

BAYANLAR BAYLAR SİZE KIZIM KLERLE BAY HERVE DARSAK'IN NİŞANLANDIKLARINI RESMEN İLÂN EDERİM

DAVETLİLER ÇILGINCA ALKIŞLADILAR. ERKEKLER DARSAK'I TEBRİK EDİYORLARDI.

DÖNDÜN DOLAŞTIN NİHAYET İSTEDİĞİNE KAVUŞTUN..

BİRDEN KLERİN SESİ YÜKSELDİ.

BAY DARSAK BENİM DEĞİL BABAMIN NİŞANLISIDIR. ONUNLA EVLENMEYECİĞİMİ BİLMENİZİ İSTİYERİM

KONT ÇILGINA DÖNMÜŞTÜ.

BENİ REZİL ETTİN. DELİ MİSİN SEN? ARTIK ÇOK OLDUN. DEFOL ODANA..

146/1

BİNBİR ROMAN

KLER KENDİNİ ODASINA
DAR ATMIŞ. BAŞLAMIS
HÜNGÜR HÜNGÜR AŞLA-
MAYA..

YAVRUM.. NE
OLDU SANA?
NEYE ÜZÜ
LÜYORSUN?

BABAMLA ARA-
MIZDAKİ BÜ-
TÜN BAŞLAR
KOPTU..

KIZIM SENİ ANLIYORUM.
HEP ŞU MÜHENDİSİ DÜ-
ŞÜNÜYOR, HÂLÂ ONU SE-
VİYORSUN.. MÂNÂSIZ.. O TAMİRİ
KABİL OLMAN BİR HATA İŞLE.
Dİ..

RICA EDERİM ANNA,
SEN DE HERKES GİBİ
DÜŞÜNME.. BENİ
BÜYÜTEN SENSİN
MARK SUÇSUZDUR.

14/2

SUÇSUZ BİLE
OLSA BU İŞE İS-
Mİ KARIŞMIŞ.. SENİN
ONUNLA EVLENMEN
DOĞRU OLMAZDI. SA-
ADETİN NE OLSA GÖL-
GELİ OLURDU.

ONSUZ HAYATIN BİR
MÂNÂSİ YOK ANNA..
BENİ SEN ANLA
BARI..

KONT,
HERVE DAR
SAKTAN ALENEN
ÖZÜR DİLEDİ.

BU İSTEMEDİĞİM HADI-
SEBEN DOLAYI BENİ
AFFEDİNİZ.

RICA EDERİM.. MA-
ZURSUNUZ.. KLERİ
ANLIYORUM..

HENÜZ
HERŞEY MAH VOL-
MUŞ DEĞİLDİR.
MARK'I FIKAR-
MAYA ÇALIŞACA-
ĞIM..

SENİ AYIP-
LAMTIYORUM
SENİN YERİN
DE OLSAM
BEN DE BÖY-
LE YAPARDIM.

146/2

ARKASI VAR